

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ
ΕΠΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΑΣΧΑ

Ἀριθμ. Πρωτ. 312

† **ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ**
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς πανσωστικῆς νίκης τῆς Ζωῆς ἐπὶ τοῦ Θανάτου, εἶναι ὁ πυρὴν τῆς πίστεως, τῆς θείας λατρείας, τοῦ ἠθους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ χριστεπωνύμου ὀρθοδόξου λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν, εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις καὶ τὰς διαστάσεις αὐτῆς, διαποτίζεται καὶ τρέφεται ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ἀποτελεῖ καθημερινόν Πάσχα. Τό πασχάλιον αὐτό βίωμα δέν εἶναι ἀπλῶς ἀνάμνησις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ βίωσις καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀνακαινίσεως καὶ ἀκλόνητος βεβαιότης περὶ τῆς ἐσχατολογικῆς τελειώσεως τῶν πάντων.

Κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν εὐχαριστιακὴν Λειτουργίαν, ἡ ὁποία συνδέεται ἀρρήκτως μέ τὴν «κλητὴν καὶ ἀγίαν ἡμέραν» τῆς Κυριακῆς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει αὐτὴν τὴν ὑπαρξιακὴν μετοχὴν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐμπειρικὴν πρόγευσιν τῶν εὐλογιῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐντυπωσιάζει ὁ ἀναστάσιμος καὶ εὐφρόσυνος χαρακτὴρ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἡ ὁποία τελεῖται πάντοτε ἐν ἀτμοσφαίρᾳ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ εἰκονίζει τὴν τελικὴν καινοποίησιν τῶν ὄντων, τὴν πεπληρωμένην χαρὰν, τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς, τὴν μέλλουσαν ὑπέρχυσιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς γνώσεως.

Πρόκειται περὶ τῆς λυτρωτικῆς θεάσεως τοῦ παρόντος ὑπὸ τὸ φῶς τῶν

Ἐσχάτων καί τῆς δυναμικῆς πορείας πρὸς τὴν Βασιλείαν, περὶ τῆς ἀκαταλύτου σχέσεως καὶ συνυφάνσεως τῆς παρουσίας καὶ τοῦ ἐσχατολογικοῦ χαρακτήρος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία δίδει εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν μοναδικὸν δυναμισμὸν καὶ λειτουργεῖ διὰ τοὺς πιστοὺς ὡς ἔναυσμα καλῆς μαρτυρίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Ὁρθόδοξος πιστὸς ἔχει ἰδιαίτερον λόγον καὶ ἰσχυρὸν κίνητρον διὰ νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ κοινωτικοῦ κακοῦ, διότι ζῆ ἐντόνως τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῶν Ἐσχάτων καὶ τῶν ἐκάστοτε ἱστορικῶν δεδομένων. Ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου, ἡ φιλάνθρωπος διακονία, ἡ βοήθεια πρὸς τὸν ἐμπερίστατον ἀδελφόν, κατὰ τὸ Κυριακὸν «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 40), καὶ ἡ ἔμπρακτος ἀγάπη τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου (βλ. Λουκ. ι', 30-37), συμφώνως καὶ πρὸς τὸ Πατερικόν «Ἐκεῖνον μάλιστα ἡγοῦ εἶναι πλησίον, τὸν δεόμενον, καὶ αὐτεπάγγελτος ἐπὶ τὴν βοήθειαν βιάδιζε» (Ἰσιδωρος ὁ Πηλουσιώτης), ἀποτελοῦν προέκτασιν καὶ ἔκφρασιν τοῦ εὐχαριστιακοῦ ἤθους τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκάλυψιν ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ βιωματικὴ πεμπουσία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἐν τε τῷ παρόντι καὶ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Ἐσχάτων.

Ἐν τῇ συναφείᾳ ταύτῃ κατανοεῖται καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργικὴ ζωὴ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δονεῖται ἀπὸ τὴν βίωσιν τῆς «κοινῆς σωτηρίας», τῆς δωρεᾶς τῆς «κοινῆς ἐλευθερίας» καὶ τῆς «κοινῆς βασιλείας», καὶ ἀπὸ τὴν προσδοκίαν τῆς «κοινῆς ἀναστάσεως». Κυριαρχοῦν τὸ «ἡμεῖς», ἡ κοινότης τῆς ζωῆς, ἡ συμ-μετοχὴ καὶ τὸ σύν-εἶναι, ἡ ἁγιαστικὴ ταύτισις τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας μὲ τὴν θυσιαστικὴν καὶ δοξολογικὴν ἀγάπην. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ συγκλονιστικὸν μήνυμα τῆς ὀλολάμπρου εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Καθόδου τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἄδην. Ὁ Κύριος τῆς δόξης, κατελθὼν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καὶ συντριψας τὰς πύλας τοῦ Ἄδου, ἀναδύεται νικηφόρος καὶ ὀλόφωτος ἐκ τοῦ τάφου, ὄχι μόνος καὶ φέρων τὸ λάβαρον τῆς νίκης, ἀλλὰ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, συνανιστῶν, συγκρατῶν καὶ κρατύνων αὐτούς καί, ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ὀλόκληρον τὴν κτίσιν.

Τὸ εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως, τῆς «κοινῆς τῶν ὅλων πανηγύρεως», τῆς καταργησάσης τὸ κράτος τοῦ θανάτου πανσθενοῦς Ἀγάπης, ἡγεῖ σήμερον εἰς ἓνα κόσμον σοβούσης κοινωνικῆς ἀδικίας, φαλκιδεύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, εἰς μίαν οἰκουμένην - Γολγοθᾶν προσφύγων καὶ μυριάδων ἀθῶων παιδίων. Ἀναγγέλλει ἐκ βαθέων ὅτι, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἀπόλυτον ἀξίαν. Διακηρύττει ὅτι τὰ παθήματα καὶ τὰ δεινὰ, ὁ σταυρὸς καὶ ὁ Γολγοθᾶς, δέν ἔχουν τὸν τελευταῖον λόγον. Δέν εἶναι δυνατόν νὰ θριαμβεύσουν οἱ σταυρωταὶ ἐπὶ τῶν τραγικῶν θυμάτων των. Εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὁ Σταυρὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς εὐσεβείας, δέν εἶναι

ὅμως ἡ ἐσχάτη πραγματικότητα, αὐτός πού ὁρίζει καί τό τελικόν σημεῖον προσανατολισμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Τό οὐσιῶδες νόημα τοῦ Σταυροῦ εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ ὁδόν πρός τήν Ἀνάστασιν, πρός τό πλήρωμα τῆς πίστεως ἡμῶν. Ἐπί τῆς βάσεως αὐτῆς, οἱ Ὁρθόδοξοι ἀναφωνοῦμεν: «Ἴδου γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν, ἡ Ἀκολουθία τῶν Παθῶν δέν εἶναι καταθλιπτική, ἀλλά σταυροαναστάσιμος, ἀφοῦ τό Πάθος προσεγγίζεται καί βιοῦται διά μέσου τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὁποία εἶναι «λύτρον λύπης». Διά τό Ὁρθόδοξον αἰσθητήριον, ἡ ἀμετάθετος σύνδεσις Σταυροῦ καί Ἀναστάσεως εἶναι ἀσυμβίβαστος μέ κάθε μορφῆς ἐσωτερικήν φυγήν εἰς μυστικισμούς ἤ εἰς ἕνα αὐτάρεσκον εὐσεβισμόν, οἱ ὅποιοι συνήθως εἶναι ἀδιάφοροι διά τά παθήματα καί τάς περιπετείας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἰστορίᾳ.

Τό κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως εὐρίσκεται, εἰς τήν ἐποχήν μας, ἐπίσης ἀντιμέτωπον τόσον μέ τήν ἀλαζονικήν αὐτοαποθέωσιν τοῦ συγχρόνου ἐκκοσμικευμένου, λογοκρατουμένου, πεπεισμένου διά τήν παντοδυναμίαν τῆς ἐπιστήμης, ἐαυτοκεντρικοῦ καί προσκεκολλημένου εἰς τά γεώδη καί πρόσκαιρα ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου χωρίς πόθον τῆς αἰωνιότητος, ὅσον καί μέ τήν ἀπώθησιν συνόλου τῆς Ἐνσάρκου Θείας Οἰκονομίας καί τοῦ «σκανδάλου» τοῦ Σταυροῦ, ἐν ὀνόματι τῆς ἀπολύτου ὑπερβατικότητος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀγεφυρώτου χάσματος οὐρανοῦ καί γῆς.

Ἐπί πᾶσι τούτοις, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοί, τιμιώτατοι ἀδελφοί καί πεφιλημένα τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἔμπλεοι τῆς πείρας τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, λαβόντες φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, ἐν παντί εὐχαριστοῦντες, τά ἄνω φρονοῦντες, ἔχοντες δέ ἐντεῦθεν ἤδη τόν ἀρραβῶνα καί τά ἐνέχυρα τῆς ἐσχατολογικῆς πληρώσεως τῆς Θείας Οἰκονομίας, ἀναβοῶμεν, ἐν Ἐκκλησίᾳ, τό «Χριστός Ἀνέστη!», δεόμενοι ὅπως ὁ παθῶν, ταφείς καί ἀναστάς Κύριος καταυγάξῃ τās διανοίας, τās καρδίας καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν, κατευθύνη δέ τά διαβήματα ἡμῶν πρός πᾶν ἔργον ἀγαθόν καί ἐνισχύῃ τόν λαόν Αὐτοῦ πρός μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀγάπης «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. α΄, 8), εἰς δόξαν τοῦ «ὑπέρ πᾶν ὄνομα» ὀνόματος Αὐτοῦ.

*Φανάριον, Ἱερόν Πάσχα βιν΄
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρός Χριστόν Ἀναστάνα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν.*

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἀριθμ. Πρωτ.: 255

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ
8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2018

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΝΘΙΜΟΣ

Πρός τόν ιερό Κλήρο καί τόν εὐσεβῆ Λαό
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ ἀναστάσιμη ἀνοιξιάτικη χαρά τοῦ Πάσχα τῶν Ὁρθοδόξων πλημμυρίζει τίς ψυχές μας καί ἀνανεώνει καί πάλι τίς ἐλπίδες μας γιά τή **ζωή** καί τήν **αἰωνιότητα**. Ἡ πορεία τῆς περιουλλογῆς καί τῆς μετανοίας κατά τήν διάρκεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πού κορυφώθηκε μέ τά μοναδικά βιώματα τῆς πένθιμης Μεγάλης Ἑβδομάδος, παρεχώρησε τήν θέση τῆς στόν ὀλόλαμπρο ἥλιο τῆς **Ἀναστάσεως**, πού κατηύγασε τήν οἰκουμένη μέ τό ἀνέσπερο φῶς τοῦ κενοῦ **Παναγίου Τάφου**. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀνέστη ἀπό τῶν νεκρῶν, ἐσείστηγε ὁ Ἄδης, ἀνοιξαν οἱ πύλες τοῦ Παραδείσου καί ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς πίστεως στήν Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος ἀπλώσε ἀτράνταχτα στηρίγματα σέ ὅλες τίς γωνιές τῆς οἰκουμένης καί στίς καρδιές τῶν λυτρωμένων πιστῶν τῆς αἱματοπότιστης ἀγίας Του Ἐκκλησίας.

Τό περιεχόμενο τῆς Ἑορτῆς τῶν ἑορτῶν καί τῆς πανήγυρης τῶν πανηγύρεων θεμελιώνεται στά **ἀγγέλματα τοῦ οὐρανοῦ** γιά τό θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Χαίρεται ἡ τρισήλιος Θεότης, καί οἱ χαριτόβρυτοι κρουνοί τῶν θείων δωρεῶν τῆς ποτίζουν τούς ἀγρούς τῶν ἀποστολικῶν συνειδήσεων τῶν Μυροφόρων γυναικῶν γιά τίς ἀπαρχές τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, μέ πρώτη τήν Κυρία Θεοτόκο, γιά νά ὀδεύσουν ὅλοι αὐτοί στό δρόμο τοῦ χρέους, τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας. Ὁ Τίμιος Σταυρός, ἐγγάρακτος στά μέτωπα τῶν ἠλημένων καί τιμημένων συνεργῶν τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ, φωτίζει τόν νοῦν καί ἐμπνέει τίς ψυχές γιά τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου στόν κόσμον καί στήν πρώτη σελίδα τῆς ἱστορίας καί τοῦ ἀνθρωπίνου πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ ἐπίκαιρος λόγος τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Πέτρου εἶναι ἀληθινή οὐράνια διδασκαλία. «*Εὐλόγητός ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατά τό πολύ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν*». Τά τέκνα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας ἔχομε ἀναγεννηθῆ μέ τήν βεβαία καί ζωντανή ἐλπίδα στήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἀπό τῶν νεκρῶν. Ὁ

Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος σέ ὅλα τά κηρύγματα καί τίς ἱεραποστολές του «τόν Ἰησοῦν καί τήν Ἀνάστασιν εὐγγελίζετο» εἰς πάντας. Αὐτό τό κήρυγμα διαρκεῖ μέχρι καί σήμερα καί πληροῖ ὡς λόγος καί ὡς γεγονός τήν ζωή καί τό φρόνημα ὅλων τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων.

Ὁ θεμελιώδης χαρακτήρ τῆς Ἀναστάσεως γιά τήν χριστιανική ζωή ἀποδεικνύεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως ἐπολεμήθη σκληρότατα ἀπό τοὺς ἀπίστους καί ἀπό τοὺς ἐχθρούς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀκόμη καί στίς ἡμέρες μας ἄγνωστοι καί ἀδόκιμοι συγγραφίσκοι προσεπάθησαν νά πλήξουν τήν πίστιν τῶν Χριστιανῶν στήν Ἀνάσταση. Μάταιος κόπος ὅμως. Οἱ ἀνά τοὺς αἰῶνες πολέμοι καί ὕβρισταί χάθησαν στήν λησμονιά, καί τά βλάσφημα λόγια τους μῆκαν στήν περιφρόνηση τοῦ περιθωρίου. Σέ κάθε πασχαλινό θρίαμβο, ἀλλά καί σέ κάθε ἀναστάσιμη Κυριακή, ἐπί εἴκοσι ἕνα αἰῶνες οἱ Χριστιανοί ὁμολογοῦν καί κηρύσσουν «*Ἰησοῦν Χριστόν ἐγγεγραμμένον ἐκ νεκρῶν*», «*ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν*». Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ πληροῖ τίς καρδιές καί ὅλη τήν οἰκουμένη.

Ἀδελφοί μου,

Ἄς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι ὁ Χριστός ἔφθασε στήν Ἀνάσταση, ἀφοῦ πέρασε ἀπό τό φορικτό μαρτύριο τῆς σταυρικῆς Του θυσίας. Ἡ συμβουλή Του στόν καθένα ἀπό μᾶς εἶναι νά σηκώνουμε τόν σταυρό τῶν δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς καί νά πορευθοῦμε τόν δρόμο πού ὀδηγεῖ στήν Ἀνάσταση. Τό πέλαγος τῆς ζωῆς εἶναι πολλές φορές τρικυμιῶδες. Ἀλλά πάντοτε ὑπάρχει κάπου στή στεριά ὁ Φάρος τοῦ λιμανιοῦ τῆς σωτηρίας. Εἶναι τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ θάνατος, ἡ ἀσθένεια, ἡ φτώχεια, ἡ ἀποτυχία, ἡ ἀγωνία γιά τή ζωή, εἶναι σταυροί ἐπώδυνοι. Ἀλλά πρέπει νά σταθοῦμε ὀρθιοι καί δυνατοί. Ἀγωνιζόμενοι καί πιστεύοντες στόν τελικό θρίαμβο, θά ἀναμένωμεν «*τόν Υἱόν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὃν ἤγειρεν ἐκ τῶν νεκρῶν, Ἰησοῦν τόν ρυόμενον ἡμᾶς ἀπό τῆς ὀργῆς τῆς ἐπερχομένης*».

Κρατοῦντες, λοιπόν, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, κατά τήν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως, ἀναμένετες τίς λαμπάδες, ὡς συμβολισμό τοῦ φωτός τῆς λυτρώσεως πού καίει μέσα στίς καρδιές μας, ἅς εὐχαριστήσωμεν τόν Τριαδικό Θεό μας, διότι διά τῆς Ἐκκλησίας Του μᾶς ἐχάρισε τήν λαμπροφόρο τούτη ἡμέρα, ὡς κέντρο τῆς λατρείας μας πρὸς Αὐτόν, ὡς πηγὴ ἀνανεώσεως τῶν ἐλπίδων μας, ὡς ἀμετακίνητο ὄροσημο τοῦ θριάμβου τοῦ φωτός κατὰ τοῦ σκοτούς, τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους καί τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου.

Χριστός ἀνέστη, ἀδελφοί μου.

Χαίρετε καί καταρτίζεσθε ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι.

Εὐχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

«Η ΝΙΚΗ Η ΝΙΚΗΣΑΣΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ»

Του Σεβ. Μητρ. πρ. Αὐθῶνος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ Κυριακή τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει «τόν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας» τῆς. Μνημονεύει τούς ἀγῶνες τῶν συνόδων τῆς καί μᾶς χειραγωγῆσά βιώματα τῶν ἀγίων πατέρων μας. Στά βιώματα ἐκεῖνα πού, ὅταν διατυπώθηκαν σέ δόγματα καί κανόνες, «τήν ἐκκλησίαν ἐστήριξαν».

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Εἶναι ἡ «νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον» (Α΄ Ἰωάν. 5,4). Εἶναι ἡ ζωή τοῦ Λόγου, ὁ Ὅποιος, ἐπειδή «σάρξ ἐγένετο», «ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ» (Ἰωάν. 1,14). Ἡ «θέα» τοῦ Θεοῦ «ἀποτελεῖ τήν οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας» (Π. Εὐδοκίμωφ), γιατί μόνο αὐτή «ψηλαφεῖ» τόν Ἰησοῦ... Μόνο αὐτή «κατέχει» τόν Ἰησοῦ!... Μόνο αὐτή «διδάσκει» τή ζωή τοῦ Ἰησοῦ στά ὄρια τοῦ Εὐαγγελίου. Μόνο αὐτή «κοινωνεῖ» τόν Ἰησοῦ μέσα ἀπό τήν Εὐχαριστία!

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Ἡ αἰώνια ἀλήθεια γιά τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο μέσα στό χρόνο. Εἶναι θεανθρώπινη. Ἡ λατρεία τῆς ἀγιασμός μας. Σώζει μέ τή διδαχή καί διδάσκει μέ τήν ἐλευθερία τῆς. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν...» (Μάρκ. 8,34). Τό μεγαλεῖο τῆς, ἡ δόξα τῆς, ἡ ἀλήθειά τῆς. «Περιπατεῖν ἐν ἀληθείᾳ» (Β΄ Ἰωάν. 4) εἶναι ὁ τρόπος τῆς διαμέσου τῶν αἰῶνων φανερώσεώς τῆς.

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Εἶναι «ἡ ἐλευθερία τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θε-

οῦ» (Ρωμ. 8,21). Στίς ὄντολογικές διαστάσεις μᾶς «καινῆς βιοτῆς» κατανοεῖται τό πολίτευμά τῆς. Γι' αὐτό καί «μένουσα ἐν ἑαυτῇ τά πάντα καινίζει». Συγκεφαλαιώνει παρελθόντα, παρόντα καί μέλλοντα. Φωτίζει καί ἀξιολογεῖ τό παρελθόν, διαγράφοντας μέ τό ἅγιο Βάπτισμα καί τή μετάνοια - ἐξομολόγησι τήν ἁμαρτία, τήν πώση καί τόν θάνατο. Εἶναι τό παρόν, καθότι «ὁ Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13,8). Προχωρεῖ πρὸς τό μέλλον μέ τήν προσδοκία «... καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος...».

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Εἶναι ἡ «Μία, Καθολική καί Ἀποστολική» Ἐκκλησία μας. Εἶναι, ὅπως γράφει καί ὁ Γιώργος Σεφέρης, μιά «ἀπέραντη ἀλληλεγγύη πεθαμένων καί ζωντανῶν. Αὐτή μᾶς ὀδηγεῖ στή «γνώση» τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι «ὁ εἶς, τά πάντα καί οὐδείς».

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Εἶναι, κατά συνέπεια, «ἡ εὐρυχωρία τῆς πίστεως». Ἐκφρασῆ τῆς καί «Πιστεῦω» τῆς εἶναι ἡ οἰκουμενικότητα τῆς ἀλήθειας τῆς, ὅπως καταχωρήθηκε στίς συνόδους καί πού ὀριοθετεῖ τήν ἀλήθεια τῆς «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ» ἀποκάλυψῆς τῆς στόν κόσμο. Εἶναι Εὐαγγέλιο, ἀλλά καί δόγμα. Αὐτά τά δύο ἀποτελοῦν καί ἐκφράζουν τό πλήρωμα τῆς νέας ζωῆς πού φέρνει στόν κόσμο. Εἶναι «ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διατύπω-

ση τῆς τριαδικῆς ἐμπειρίας, μέσα στήν ὁποία βαπτίζεται ὁλόσωμος ὁ ἄνθρωπος διά τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Εἶναι ὁ «χῶρος» τῆς Χάριτος. Τό «δοχεῖον» τῆς Χάριτος. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, πού «τά ἀσθενῆ θεραπεύει καί τά ἐλλείποντα συμπληρώνει (καί ὀλοκληρώνει)». Γι' αὐτό καί ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου στήν προσευχή τοῦ Παύλου τονίζει τούτη τή διάσταση τῆς Ὁρθοδοξίας μας στά λόγια: «Ἄρκει σοι ἡ χάρις μου» (Β' Κορ. 12,9). Εἶναι, δηλαδή, ἡ Ὁρθοδοξία μας «ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετά πάντων ἡμῶν».

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Εἶναι καί «χῶρος» ἄσκησης καί μαθητείας. Βιωματικά προσεγγίζεται μόνο μέ τήν ταπεινώση. «Ταπεινοῖς δίδωσιν χάριν» (Ἰάκ. 4,6). Ὁ ἐγωϊσμός ὁδηγεῖ στήν αἴρεση, στόν τεμαχισμό τῆς σώζουσας ἀλήθειας σέ «μερικές» γνῶμες γύρω ἀπό τό κάθε φορά ἀντικείμενο τῆς πίστεως. Χῶρος, λοιπόν, μαθητείας «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καί ἄσκησης μέσα στήν Ἐκκλησία γιά τήν ἀπόκτηση τῆς «κατ' ἀλήθειαν» ζωῆς.

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Καί «ἡ ἀλήθεια δέν ἐξαντλεῖται στή διατύπωσή της, ἡ διατύπωση εἶναι ἀπλῶς ὄριο-σύνορο τῆς ἀλήθειας.

Ἐσχατη ἀλήθεια εἶναι ἡ ζωή πού δέν ἀναιρεῖται μέ τό θάνατο». Εἶναι, ὁμως, καί ἡ Ἀνάσταση. Ἡ ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου διά τοῦ Θεανθρώπου. Γι' αὐτό καί «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18). Τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδή, πού ἀγκαλιάζει μέ τή «ματιά» της τόν οὐρανό καί τή γῆ. Τή ζωή καί τό θάνατο. Τήν ἁμαρτία καί τή λύτρωση. Καί ὅλα αὐτά τά κάνει «καινά». Τούς δίνει ζωή. Αὐτή τή ζωή πού βγήκε ἀπό τόν τάφο τοῦ Ἀναστάντος. Εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία μας ἡ «καινή ἐν Χριστῷ κτίσις» (Β' Κορ. 5,17).

Ἡ Ὁρθοδοξία μας! Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πού «φωτίζει καί ἀγιάζει κάθε ἄνθρωπο». Καί σ' αὐτό τό φωτισμό καί σ' αὐτή τή Χάρη δέν ὑπάρχει μέτρο. Μέσα στήν Ἐκκλησία ζοῦμε τήν Ὁρθοδοξία καί μέσα σ' αὐτή κερδίζουμε τή σωτηρία.

Στήν Ἐκκλησία βρισκουμε «τήν πίστη τῶν Ἀποστόλων, τήν πίστη τῶν Πατέρων, τήν πίστη τῶν Ὁρθόδοξων». Καί ἡ πίστη μας αὐτή ἡ ὀρθόδοξη, ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη, σύμφωνα μέ τό Συνοδικό τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐστήριξε! Ἄς χαιρόμαστε στήν Ὁρθοδοξία μας καί παντοιοτρόπως νά τήν ὑπερασπιζόμαστε ἀπό τούς ὁποιοσδήποτε ἐχθρούς της στό σήμερα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ*

Τοῦ Παναγ. Μητρ. Θεσσαλονίκης κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

Ἦχος πλ. α΄.

*Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας
καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος.*

Ὁ Χριστός ἀνεστήθη ἀπό τούς νεκρούς, ἀφοῦ ἐνίκησε καί κατήργησε τό θάνατο μέ τό δικό του θάνατο ἐπάνω στό Σταυρό κι ἔτσι ἐχάρισε σ' αὐτούς πού ἦσαν θαμμένοι σά μνήματα τήν αἰώνιο ζωή.

Χαρά ἀνέκφραστη καί θριάμβος πρωτοφανῆς ἐπικρατεῖ σήμερα στίς τάξεις τῶν στρατευομένων καί θριαμβευόντων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἦχοῦν χαρμόσυνα οἱ καμπάνες τῶν ἱερῶν ναῶν καί ὁ ἦχος τους φθάνει στούς μακρυνούς ὀρίζοντες σάν συμβολικός ἀντίλαλος τῆς μουσικῆς συνθέσεως, πού ἐκτελοῦν σέ ρυθμό πανηγυρικό οἱ ψυχές τῶν χριστιανῶν. Μυριόστομος ἐπαναλαμβάνεται ὁ ἐπικολυρικός ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐκφράζει καί νίκη καί σωτηρία. Καί μαζί μέ τίς ἱερές ψαλμωδίες ὑψοῦνται μέ φλόγα σταθερή οἱ πασχαλινές λαμπάδες τῶν χριστιανῶν, σάν ἄλλος συμβολισμός τοῦ φωτός πού καίει στίς καρδιές τους μετά τήν ἀνατολή τοῦ Αἰωνίου Φωτός ἀπό τόν κενό τάφο.

Ρήματα, οὐρανόπεμπτου ἀγγέλου ἀκοῦνε αἱ Μυροφόροι καί ἀποροῦν. «Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μάρκ. 1στ΄, 6). Αὐτῶν τῶν λόγων εἶναι ποιητική διατύπωση καί μελωδική ἔκφρασι ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...». Χριστός ἀνέστη, λοιπόν. Ἡ μεγαλύτερη, ἡ ἱερώτερη, ἡ λαμπρότερη καί ἡ ἐνδοξότερη ψαλμική ἔκφρασι τοῦ θριάμβου τῆς πίστεώς μας. Ἀνέστη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Ἐσταυρωμένος Λυτρωτής καί Διδάσκαλος. Τά φρικτά πάθη καί ἡ τριήμερη ταφή του παραμερίσθηκαν πρὸς στιγμή καί ἡ ἐνδοξη Ἀνάστασί του καθίσταται τό κέντρον ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Τό βαρὺ σύννεφο πού εἶχε σκεπάσει τήν καρδιά τῶν μαθητῶν διαλύεται, καί προβάλλει ἐλπιδοφόρος καί δυνατή ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, γιά νά θερμάνη τίς καρδιές τους, νά ἀναζωογονήσῃ τήν πίστι τους καί νά τούς δώσῃ νέα ζωή.

* Ἀναστάσιμα – 50 ὕμνοι, Κείμενο – Μετάφραση – Σχόλια οἰκοδομῆς Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως (νῦν Θεσσαλονίκης) Ἀνθίμου.

Ίδου ότι ή νέα αυτή ζωή μεταδίδεται σ' όλους τούς Χριστιανούς. 'Η Ανάστασι είναι ή άπαρχή τής νέας ζωής. «Ζωήν αιώνιον έδωκεν ήμιν ό Θεός, και αύτη ή ζωή έν τω υίω αυτού έστιν. 'Ο έχων τόν υιόν έχει τήν ζωήν». (Α' 'Ιωάν. ε', 11). Δέν μās έχάρισε μόνον τήν πρόσκαιρη ζωή τής γής ό Θεός. Μās έχάρισε τά μέσα για να ζήσωμε αιώνια ευτυχεις και μακάριοι. 'Η μακαρία και άπελεύτητη ζωή ύπάρχει στόν Υιό του Θεού, τόν Κύριον 'Ιησοϋν. Οί ένωμένοι μέ τόν Κύριο χριστιανοί, αυτοί έξαγιαζονται μέ τή Χάρι τής 'Εκκλησίας, αυτοί ζοϋν τήν Ανάστασι, και έχουν γνωρίσει τό νόημα τής άληθινής ζωής. Μās τό ειπεν ό ίδιος ό Κύριος· «'Εγώ ειμι ή ανάστασις και ή ζωή» ('Ιωάν. ια', 25). 'Η Ανάστασι είναι ή άφετηρία και τό τέρμα, ή άρχή και ό σκοπός, ή ούσία και τό περιεχόμενο τής πνευματικής μας ζωής.

Σαλπίζουν χαρούσυνα οί άγγελικές σάλπιγγες του οϋρανοϋ και μεταδίδουν τό μήνυμα για ν' άνοιξουν οί πύλες του Παραδείσου. 'Εγκαίνια νέα και ούράνιοι πανηγυρισμοί. Δονοϋνται τά δώματα στα ούράνια άνάκτορα. 'Εναλλασσόμενες οί στρατιές τών άγγέλων ύπηρετοϋν τόν Νικητή Παντοκράτορα και κατά τίς έντολές του στολίζουν τά βασιλεία τής 'Εκκλησίας πάνω στό θρίαμβό τής. Θεάματα και άκροάματα και σκιρτήματα γεϋονται οί πρώτοι ευτυχεις κληρονόμοι, πού οί γήινοι άνθρωποι δέν μποροϋν να φανταστοϋν. 'Εκει καταυγάξει τά πάντα τό Πνεϋμα τό 'Αγιο. Παντοϋ φως και χαρά, ζωή και θρίαμβος, ευτυχία και πνευματική ευφροσύνη.

Τέτοια ή χαρά του Οϋρανοϋ. Και κάτω εκεί στα τάρατα, τσακισμένος και ντροπιασμένος ό 'Αδης βοά και στενάζει. 'Εχασε τό προνόμιο τής κυριαρχίας του στίς ψυχές. «'Ο 'Αδης επικράνθη», κηρύσσει σήμερα ή 'Εκκλησία. 'Επικράνθη, γιατί «κατηργήθη και ένεπαίχθη και ένεκρώθη και έδεσμεύθη». Δέν ειχε τήν δύναμι να κρατήσει τόν Νικητή του θανάτου. Συνετρίβησαν τά δεσμά του, έπεσε κάτω εκείνος, και ό Χριστός άνήλθε άναληφθείς ζπειτα, στους κόλπους του Οϋρανίου Πατρός, όπου ύπήρχε πρό χρόνων αιώνων.

'Ο θεμέλιος λίθος τής πίστεώς μας, τό κέντρο τής χριστιανικής λατρείας είναι ή Ανάστασι του Χριστοϋ. 'Ο αναστάσιμος ύμνος είναι τό τραγούδι τών άγιών 'Αποστόλων, ή άρχή και τό τέλος του κηρύγματός τους, ή αίτία του διωγμοϋ και του μαρτυριου τους. 'Ο Χριστός, ό αναστημένος Χριστός, είναι ή μεγάλη και λυτρωτική πραγματικότητα. Παρουσιαζόταν σαράντα ήμέρες στους μαθητάς Του και μέχρι σήμερα «παρέστησεν έαυτόν ζώντα... έν πολλοίς τεκμηριοίς» (Πράξ. α', 13). 'Ο θρίαμβος τής 'Εκκλησίας μέσα στους τόσους αιώνας έξηγγείται μέ τόν κενό τάφο και τήν Ανάστασι του Χριστοϋ.

Συλλογισμούς θεόπνευστους παρέδωσε στήν 'Εκκλησία ό θεϊός 'Απόστολος Παϋλος για τήν Ανάστασι του Κυρίου. 'Απαριθμεί τίς έμφανίσεις του, έρωτά και άπαντά, για να καταλήξη στή σκέψι «ει δέ Χριστός οϋκ έγήγερται, κενόν άρα τό κήρυγμα ήμων, κενή δέ και ή πίστις ύμων». 'Αλλ' άμέσως βεβαιώνει μέ

ἀπόλυτη πίστι· «Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορ. ιε΄, 15,20). Καί δέν εἶναι ἡ πίστι αὐτή, ἡ ὁμολογία ἐνός μεγάλου σοφοῦ μαθητοῦ. Εἶναι ἡ προσωπική του ἐμπειρία ἀπό τό ἐξαίσιον ὄραμα τῆς Δαμασκοῦ, πού τόν μετέφερε ἀπό τόν δρόμο τῆς ἀρνήσεως στόν δρόμο τῆς παγκοσμίου ἱεραποστολῆς.

Ἀποδείξεις γιά τήν λαμπροφόρο Ἀνάστασι ἔχομε πολλές. Ἀλλά δέν στηρίζομαστε στίς ἀποδείξεις μόνον. Βεβαιωνόμαστε ἀπό τήν πίστι. Διεκδικούμε τήν μακαριότητα πού ὑπεσχέθη ὁ Κύριος, ὅταν εἶπε στό Θωμᾶ «μακάριοι οἱ μή ἰδόντες καί πιστεύσαντες». Καί αἰσθανόμαστε βαθύτατα σάν τήν πύο τρανή ἀπόδειξι, τήν προσωπική μας ἀνάστασι, τήν ἀνακαίνισι τῆς ψυχῆς καί τήν προσδοκία τῆς σωτηρίας. Ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ἀνανεώνουν τήν παρουσίαν τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὁποία εἶναι τό ἀδιάκοπο θαῦμα πού ἐπιτελεῖται καθημερινῶς μέσα στήν Ἐκκλησία τῶν πιστῶν.

Νίκη τῆς δικαιοσύνης κατά τῆς ἀδικίας, τῆς ἀληθείας κατά τοῦ ψεύδους, θεωροῦμε τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ τελεία δικαιοσύνη καί ἡ πλήρης ἀλήθεια ἦλθε στόν κόσμον, στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. Ὁ κόσμος τῆς ἁμαρτίας δέν μπόρεσε νά τόν δεχθῆ καί τόν παρέδωσε στό σταυρικό θάνατο. Ἐσταυρώθη ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀλήθεια. Ὅταν ἀνοίγη ὁ Τάφος καί ὁ ἀναστημένος Κύριος γίνεται ὁ Νικητής, τότε θριαμβεύει ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀλήθεια.

Ἐπειδή πιστεύομε στήν Ἀνάστασι ἔχομε τήν βεβαιότητα, ὅτι ὁ καθημερινός ἀγών τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν δέν εἶναι χίμαιρα καί οὐτοπία. Ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ λύτρωσι εἶναι τό τρίπτυχο τοῦ περιεχομένου τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Ἡ ἀλήθεια, τελεία καί ὠλοκληρωμένη, εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ἀγάπη εἶναι τό μήνυμα τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου του. Ἡ δέ λύτρωσι εἶναι ἡ εὐεργετική πραγματικότης τῆς αἰωνιότητος, ἡ ὁποία ἀπέρρευσε ἀπό τήν θυσία τοῦ Κυρίου καί τήν ἔνδοξη Ἀνάστασί του.

Σημεῖον ἀπαισιόδοξο γιά τήν πορεία τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ μηνύματος τῆς Ἀναστάσεως ἀπό τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Μία τέτοια ἀνθρωπότης παρουσιάζει τήν εἰκόνα, περί τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψι· «οἶδά σου τά ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις, ὅτι ζῆς καί νεκρός εἶ» (Ἀποκ. γ΄, 1). Οἱ κακίες, οἱ ἐριθειές, οἱ φθόνοι, τά ψεύδη, τά μίσση, οἱ πόλεμοι φονεύουν τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Περισσότερον ἀπό ἄλλοτε οἱ χριστιανοί καλοῦνται νά συνεργήσουν στό νά περιλάμψη στόν κόσμον τό ἅπλετο καί ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Τιμή καί δόξα, καύχησι καί ἐλπίδα εἶναι γιά τόν ἀγωνιζόμενο πιστό ὁ Ἀναστάς Κύριος. Ἐδῶ ἐλπίζει νά ἀπαλύνῃ τήν τραχύτητα καί τήν δοκιμασία τῆς ζωῆς. Ἐδῶ προσβλέπει γιά νά ἐνισχυθῆ. Ὁ Ἄπ. Παῦλος ἐζήτηε «τοῦ γνῶναι αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημά-

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα

Σήμερον ἐορτάζομε τὴν λαμπρὰ νίκη μας. Σήμερον ὁ Κύριος ἡμῶν ἔσπασε τὸ τρόπαιο κατὰ τοῦ θανάτου, κατέλυσε τὴν τυραννία τοῦ διαβόλου καὶ μᾶς ἐχάρισε τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας διὰ τῆς ἀναστάσεως.

Ὅλοι χαίρομεν, σκιρτῶμεν, ἀγαλλόμεθα. Ἄν καὶ ὁ Κύριός μας Χριστὸς ἐνίκησε καὶ ἔσπασε τὸ τρόπαιο, ἐν τούτοις κοινή εἶναι ἡ εὐφροσύνη καὶ ἡ χαρὰ μας. Ὅλα τούτα τὰ ἔκαμε διὰ τὴν δική μας σωτηρία καὶ μὲ τὰ ἴδια μέσα πού μᾶς κατεπάλαισεν ὁ διάβολος, ἀκριβῶς μὲ τὰ ἴδια τὸν ἐνίκησεν ὁ Χριστός. Ἔλαβε τὰ ἴδια ὄπλα καὶ τὸν κατεπολέμησε μὲ αὐτά.

Πῶς, ἄκουσέ το. Ἡ Παρθένος, τὸ Ἐὔλο καὶ ὁ Θάνατος ἦσαν τὰ σύμβολα τῆς δικῆς μας ἥττας. Παρθένος εἶναι ἡ Εὐα. Οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει ἄνδρα, ὅταν ὑπέστη τὴν ἀπάτη. Ἐὔλο εἶναι τὸ δένδρο καὶ Θάνατος τὸ ἐπιτίμιο ἐναντίον τοῦ Ἀδάμ. Εἶδες πῶς ἡ παρθένος, τὸ ξύλο καὶ ὁ θάνατος ἐγιναν τὰ σύμβολα τῆς ἥττας μας;

Κοίταξε ἰώρα πῶς ἐγιναν αἰτία τῆς νίκης. Ἀντὶ τῆς Εὐας ἡ Μαρία, ἀντὶ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ πονηροῦ, τὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ, ἀντὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδάμ, ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου. Εἶδες μὲ ποιά μέσα ἐνίκησε, ἐνῶ μὲ τὰ ἴδια ἠττάται; Γύρω ἀπὸ τὸ δένδρο ἐπάλαισε καὶ ἐνίκησε τὸν Ἀδάμ ὁ διάβολος;

συνέχεια σὴν σελίδα 12

των αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, εἴ πως καταντήσῃ εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν» (Φιλ. γ', 10-11). Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο βραβεῖο τῶν χριστιανῶν· πεθαίνουν κάθε ἡμέρα ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν προσωπικὴ τους ἀνάστασι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἡ ἥλιος ἀνοιξιάτικος καὶ ὀρθρινός ἀνατέλλει τὴν εὐφροσύνη τούτῃ πασχαλινῇ ἡμέρᾳ. Ἡ ὠραιότερη τῶν ἐποχῶν συμπίπτει μὲ τὸ ἱερώτερο τῆς πίστεως παρηγύρι. Ἡ ψυχὴ μας ἄς ψάλῃ εὐφρόσυνα τὸν ἀναστάσιμο ὕμνο. Κυττάξτε πέρα μακρυνά, ἐκεῖ ὅπου κάποτε ἐσεῖσθη ἕνας τάφος. Ἄστραψεν ἐκεῖ ὁ οὐρανός καὶ τὸ ἀνέσπερο φῶς ἀνέτειλε ἀπὸ τὸ κενὸ μνημεῖο. Ὁ αἰώνιος ἥλιος τοῦ φωτός, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐμεσουρανοῦσε περιλάμπρος σὴν Αἰώνιο Βασιλείᾳ του. Βασιλεύει καὶ τώρα καὶ στοὺς αἰῶνας ὁ Βασιλεύς. Καὶ περιμένει στοὺς ὑπηκόους του, πού ἐκίνησαν μιά ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἱερά τῆς Ἐκκλησίας κολυμβήθρα, γιὰ νὰ φθάσουν στὰ ποθητὰ Βασιλεία καὶ νὰ ἀναμέλψουν καὶ πάλιν τὸν χαρμόσυνο ὕμνο «Χριστὸς ἀνέστη».

Λόγος εις τό Ἅγιον Πάσχα

συνέχεια ἀπό τήν σελίδα 11

Γύρω ἀπό τόν σταυρό ἐνίκησε τόν διάβολο ὁ Χριστός. Καί τό μέν ξύλο ἐκεῖνο, τό δένδρο ἔστειλε εἰς τόν Ἄδην, ἐνῶ τοῦτο, τό τοῦ σταυροῦ, ἀνεκάλει καί ὅσους εἶχον ὑπάγει εἰς τόν Ἄδην. Τό πρῶτον ἔκρυπτε τόν ἠτιμημένο, ὅπως τόν αἰχμάλωτο καί τόν γυμνό, ἐνῶ τό δεύτερον, ἐδείκνυεν εἰς ὅλους τόν νικητή, προσπλωμένο γυμνό ἐφ' ὑψηλοῦ σημείου. Καί ὁ μέν θάνατος εἰς τήν περίπτωσι συμπαρέσυρε καί τοὺς μετὰ τόν Ἀδάμ, ἐνῶ τοῦ Χριστοῦ ἀνέστησε ἀληθῶς καί τοὺς πρό αὐτοῦ θανόντας.

«Ποῖος θά περιγράψει τās δυνάμεις τοῦ Κυρίου καί θά κάνει νά εἰσακουσθοῦν ὄλαι αἱ αἰνέσεις του;». Διά τοῦ θανάτου ἐγίναμε ἀθάνατοι, ἀνέστημεν ἀπό τήν πῶσιν καί ἀπό νικημένοι κατέστημεν νικηταί. Αὐτά εἶναι τὰ κατορθώματα τοῦ σταυροῦ, αὐτή εἶναι ἡ μεγίστη ἀπόδειξι τῆς ἀναστάσεως.

Σήμερον σκιρτοῦν οἱ ἄγγελοι καί ὄλαι αἱ δυνάμεις τοῦ οὐρανοῦ ἀγάλονται εὐχαριστούμενοι διά τήν κοινή σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Ἄν διά τήν μετάνοια καί ἐνός ἁμαρτωλοῦ γίνεται χαρά εἰς τόν οὐρανό καί τήν γῆ, πολύ περισσότερο συμβαίνει τοῦτο διά τήν σωτηρία τῆς οἰκουμένης.

Σήμερον ὁ Χριστός ἠλευθέρωσε τήν ἀνθρωπίνη φύσι ἀπό τήν τυραννία τοῦ διαβόλου καί τήν ἐπανάφερεν εἰς τήν προηγουμένη τῆς εὐγένεια. Ὅταν λοιπόν ἴδω τήν ἀρχική μου καταβολή οὕτω νά νικᾷ τόν θάνατον, δέν φοβοῦμαι πλέον, δέν ἀπεχθάνομαι τόν πόλεμο, οὔτε κάμπομαι διά τήν ἀδυναμία μου, ἀλλά αισθάνομαι τήν θεία δύναμι σύμμαχόν μου εἰς τό μέλλον. Ἐκεῖνος πού θά κατανικήσει τήν τυραννία τοῦ θανάτου καί θά μπορέσει νά ἀχρηστεύσει τήν δύναμή του, τί νομίζετε, δέν θά κάνει τό πᾶν διά τοὺς συνανθρώπους του, τῶν ὁποίων τήν μορφή ἐδέχθη ὁ Χριστός νά λάβει λόγῳ τῆς μεγάλης του φιλανθρωπίας καί νά πολεμήσει ὑπό τήν ἀνθρωπίνην μορφή τόν διάβολο;

Σήμερον ἡ σύναξι τῶν ἀγγέλων καί ὁ χορός ὄλων τῶν οὐρανίων δυνάμεων ἀγάλονται διά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Σκέψου, λοιπόν, ἀγαπτιέ, τό μέγεθος τῆς χαρᾶς, ἀφοῦ καί αἱ οὐράνια δυνάμεις συνεορτάζομεν μέ ἡμᾶς καί χαίρουν ἐπίσης διά τὰ ἰδικά μας ἀγαθά. Ἄν καί εἶναι ἰδική μας ἡ χάρις πού μᾶς παρεχώρησε ὁ Χριστός, ἐν τούτοις εἶναι καί ἰδική των ἡ εὐχαρίστησι. Διά τοῦτο δέν ἐντρέπονται νά συνεορτάζουν μαζί μας.

Ἀλλά τί λέγω, ὅτι, μόνον οἱ σύνδουλοί μας δέν ἐντρέπονται νά συνεορτάζουν; Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος αὐτῶν, ἀλλά καί ἡμῶν, δέν ἐντρέπεται νά συνεορτάζει μαζί μας. Ἀλλά διατί εἶπον δέν ἐντρέπεται; Ὅχι μόνον δέν ἐντρέπεται, ἀλλά καί τό ἐπιθυμεῖ. Ἀπό ποῦ τεκμαίρεται αὐτό;

Ἄκουσέ τον τί λέγει: «Ἐπεθύμησα σφοδρῶς νά φάγω μαζί σας τοῦτο τό Πάσχα». Δηλαδή ἀφοῦ ἐπεθύμησε νά φάγει, αὐτό σημαίνει καί νά συνεορτάσει. Ὅταν δεῖς ὄχι μόνον τοὺς ἀγγέλους καί τήν σύναξι ὄλων τῶν οὐρανίων δυνά-

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ
κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀποκαθλώσεως
ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ΑΝΘΙΜΟΥ
ἀντὶ Κηρύγματος
μετὰ τὸν Ἀπόστολον καὶ πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, Ἐσταυρωμένε Ἰησοῦ Χριστέ,

Ἴδου καὶ πάλιν ἐνώπιόν σου, ἰδου ἡμεῖς τὰ τέκνα σου καὶ ὁ λαός σου, οἱ Ἑλληγες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐν μέσῳ τῆς ὀρθοδόξου χριστιανωσύνης τοῦ κόσμου μὲ βαρεῖαν τὴν καρδίαν ἐκ τῶν περιπετειῶν καὶ τῶν παθημάτων ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἀπορῥίπτομεν ἐν τούτοις τὴν μέρι-

συνέχεια στὴν σελίδα 14

μεων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Κύριο τῶν ἀγγέλων νά συνεορτάζει μαζί μας, τί σοῦ ἀπομένει διὰ νά εὐφρανθεῖς; Λοιπὸν, ἄς μὴ εἶναι κανεὶς κατηφῆς σήμερον λόγῳ πενίας. Ἡ ἐορτὴ εἶναι πνευματικῆ...

Ἄς ἐορτάσωμε, λοιπὸν, τὴν ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἀνέστη καὶ μαζί του συνανέστησε τὴν οἰκουμένην. Καὶ αὐτὸς μὲν ἀνέστη θραύσας τὰ δεσμά τοῦ θανάτου, ἡμᾶς δὲ ἀνέστησε συντρίψας τὰς ἀλυσίδας τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ὁ Ἀδάμ ἡμάρτησε καὶ ἀπέθανεν. Ὁ Χριστὸς δὲν ἡμάρτησε καὶ ἀπέθανε. Καινοφανές καὶ παράδοξο. Ὁ πρῶτος ἡμάρτησε καὶ ἀπέθανε. Ὁ δευτέρος δὲν ἡμάρτησε, ἀλλὰ ἀπέθανε. Διὰ ποῖον λόγο καὶ διατί; Διὰ νά μπορέσει ὁ ἁμαρτήσας καὶ ἀποθανῶν νά ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου μέσῳ τοῦ μὴ ἁμαρτήσαντος καὶ ἀποθανόντος.

Ἔτσι πολλάκις γίνεται καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ὄσων ὀφείλουν χρήματα. Ὄφειλε κάποιος εἰς κάποιον ἀργύρια, δὲν ἔχει νά τὰ καταβάλει καὶ ἔνεκα τούτου φυλακίζεται. Ἐνας ἄλλος πού δὲν ὀφείλει καὶ πού ἔμπορεῖ νά τὰ καταβάλει, τὰ καταθέτει καὶ ἀπολύεται ὁ ὑπόλογος.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ εἰς τὴν περίπτωσι τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Χριστοῦ. Ὄφειλε ὁ Ἀδάμ τὸν θάνατον καὶ ἐκρατεῖτο ὑπὸ τοῦ διαβόλου. Ὁ Χριστὸς οὔτε ὤφειλε, οὔτε ἐκρατεῖτο. Ἦλθε ὁμῶς καὶ κατέβαλε τὸν θάνατον ὑπὲρ τοῦ κρατουμένου, προκειμένου νά τὸν ἀπολύσει ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ θανάτου.

Εἶδες τὸ κατόρθωμα τῆς Ἀναστάσεως; Εἶδες τὴν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου; Εἶδες μέγεθος φροντίδος; Λοιπὸν, ἄς μὴ γινώμεθα ἀγνώμονες δι' αὐτὸν τὸν οὕτως εὐεργετήσαντα ἡμᾶς, μῆτε, ἐπειδὴ ἐπέρασε ἡ νηστεία, νά καταστῶμεν ἀμελέστεροι. Ἀντιθέτως, τώρα παρά ποτέ, ἄς ἐπιμελούμεθα περισσότερο τὴν ψυχὴ μας, διὰ νά μὴ γίνεται ἀσθενεστέρα, ὅταν εὐχαριστῶμεν τὴν σάρκα μας, πρᾶγμα πού ὁμοιάζει μὲ τὸ νά περιποιούμεθα τὴν δούλην καὶ νά παραμελῶμεν τὴν δέσποινα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

συνέχεια από την σελίδα 13

μναν τοῦ βίου καὶ βηματίζομεν ἐνώπιον τοῦ μαρτυρίου σου καὶ τοῦ **Σταυροῦ** σου.

Σοῦ ἀπευθύνομεν, ἀντὶ λόγου ῥητορικοῦ, ταύτην τὴν προσευχήν.

Σὲ ἀντικρύζομεν σήμερον ἐπὶ τοῦ **Σταυροῦ** καθηλωμένον, ἀκανθοστεφανού-
μενον, γυμνόν, αἰμόφυρτον καὶ ἀπανθρώπως ἐμπαιζόμενον. Θαυμάζομεν τὸ μυ-
στήριον τῆς **Θείας Οἰκονομίας** σου.

Κύριε, κατέκρινάν **Σε** οἱ Ἰουδαῖοι, θανάτῳ, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν
ἐρυθρὰν ῥάβδῳ πεξεύσαντες, σταυρῶ **Σε** προσήλωσαν· καὶ οἱ ἐκ πέτρας μέλι
θηλάσαντες, χολὴν **Σοι** προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθε-
ρώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Κύριε, ὁ **Πέτρος** ὀδύρομενος ἐβόα· τῶν δακρῶν μου μὴ παρασιωπήσης·
εἶπα γὰρ φυλάξαι τὴν πίστιν **Οἰκτιρῶν** καὶ οὐκ ἐφύλαξα· καὶ ἡμῶν τὴν μετά-
νοιαν, οὕτω δέξαι καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Πρὸ τοῦ τιμίου **Σταυροῦ**, στρατιωτῶν ἐμπαιζόντων **Σε**, **Κύριε**, αἱ νοεραὶ
στρατιαὶ κατεπλήσσοντο· ἀνεδήσω γὰρ στέφανον ὕβρεως, ὁ τὴν γῆν ζωογραφῆ-
σας τοῖς ἄνθεσι, καὶ τὴν χλαῖναν χλευαζόμενος ἐφόρεσας, ὁ νεφέλαις περιβάλ-
λων τὸ στερέωμα· τοιαύτη γὰρ οἰκονομία, ἐγνώσθη σου ἢ εὐσπλαγχνία σου,
Χριστέ.

Καὶ ἡ κατατεθλιμμένη **Μητέρα** σου, ἡ μάνα ὄλου τοῦ κόσμου θρηνεῖ, **Σὲ** τὸ
σπλάγγνο της. Ὡ γλυκεῖά μου Ἄνοιξη, πολὺγλυκον ἠγαπημένον μου παιδί, ποῦ
χάθηκε ἡ ἀνείπωτη ὁμορφιά σου;

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, σήμερον, σὲ ἀτενίζομεν, **Κύριε**, ὡς ταπεινοὶ καὶ ἀνάξιοι
δούλοι σου. Ἐπιστρατεύοντες ὅλας τὰς τῶν ψυχῶν μας δυνάμεις σὲ παρακα-
λοῦμεν καὶ σὲ ἱκετεύομεν.

Δέξαι τὴν λατρείαν ἡμῶν καὶ τὴν μετάνοιάν μας. Ἄκουσον τῶν ψυχῶν μας
τοὺς στεναγμούς. Εὐσπλαγχνίσθητι ἐπὶ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας ἡμῶν. Δέξαι
τῶν προσευχῶν ἡμῶν τοὺς ὕμνους. Ἐξαπόστειλον τὰ ἐλέη σου καὶ τοὺς οἰκτιρ-
μούς σου ἐφ' ἡμᾶς.

Ἡ ἄφατος φιλανθρωπία σου καὶ τὸ ἄπειρον τοῦ ἐλέους σου, **Σὲ** ὠδήγησαν
ἐπὶ τοῦ **Σταυροῦ** διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν. Ἐταπεινώθης, ἔπαθες καὶ ἐσταυ-
ρώθης δι' ἡμᾶς τὰ τέκνα σου. Οὕτως ἠνοιξας τὰς πύλας τῆς **Καινῆς** σου **Διαθή-
κης** καὶ τοῦ **Παραδείσου**. Μᾶς ἀφήρες τὰ πνευματικὰ ὄπλα, τῆς πίστεως, τῆς
ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος, διὰ νὰ εὐαρεστήσωμεν εἰς **Σὲ** καὶ νὰ **Σὲ** καταστήσωμεν
Βασιλέα ἰσόβιον ἐντὸς τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Ἄλλ' ἡμεῖς, **Κύριε**, σφάλλομεν καὶ ἀστατοῦμεν. Ἀμαρτάνομεν, προκαλοῦμεν
καὶ ἀσχημονοῦμεν. Ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς, συγχώρησον ἡμῖν καὶ φώτισον ἡμᾶς
τοὺς Ὀρθοδόξους Ἑλληνας καὶ πάντας τοὺς λαοὺς τῆς **Γῆς**. Ἴδου ὅτι καὶ οἱ πό-
λεμοι καὶ ἡ βία μακρὰν καὶ ἐγγὺς συγκλονίζουν τοὺς λαοὺς. Καὶ πρὸ τῶν θυρῶν
μας αἱ ἀκοαὶ καὶ ἀπειλαὶ ἀναταραχῶν ὄπλων. Καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας αἱ
οἰμωγαί, οἱ θρηνοὶ, οἱ κλαυθοὶ καὶ τὰ δάκρυα τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου. **Σύ**,

Κύριε, γνωρίζεις ότι ό πόλεμος και πᾶσαι αἱ συγκρούσεις εἶναι θάνατος, αἷμα, πληγή, καταστροφή, πείνα και δυστυχία. Παῦσον τὴν ὄρμην τοῦ πολέμου. Φώτισον τὸν νοῦν τῶν ἰσχυρῶν και ἐπιημένων. Ἐνίσχυσον τοὺς ὀρθοδόξους ἀδελφούς μας και πάντα τοὺς χριστιανούς τὴν ὥραν ταύτην τῆς δοκιμασίας των, παρηγόρησον τοὺς πρόσφυγας ἅπαντας μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν, καθὼς και τοὺς μετανάστες, θρέψον αὐτοὺς και εἰς τὰς ἐστίας των ἐπανάγαγε. Φύλαξον, **Κύριε**, τὴν πατρίδα ἡμῶν ἀπὸ τὴν δίνην και τὴν συμφορὰν τοῦ πολέμου. Εἰς τὴν **Μακεδονίαν** μας, εἰς τὴν **Θράκη**ν μας, εἰς τὰ νησιά μας τοῦ **Αἰγαίου**, εἰς τὴν **Κύπρον** και πᾶσι τοῖς λαοῖς τὴν ἀσφάλειαν και τὴν εἰρήνην σου δώρησαι.

Σὺ, **Κύριε**, παρέδωκας ἡμῖν τὸν μέγαν θησαυρόν, τὴν ἁγίαν **Ἐκκλησίαν**, ἣν περιποιήσω διὰ τοῦ ἰδίου σου αἵματος. Αὐτὴν τὴν **Ἐκκλησίαν** σου ἀσάλειτον στήριξον εἰς τοὺς αἰῶνας. Αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ, ἡ ἐλπίς, ἡ εἰρήνη και ἡ προσδοκία τοῦ **Οὐρανοῦ**. Ἀνάδειξον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποιμνὴν, ποιμένας και διδασκάλους ἐμφορομένους ὑπὸ θεοῦ ζήλου. Ἐμπνευσον εἰς τοὺς λαούς σου τὴν εὐσέβειαν και τὴν πατροπαράδοτον πίστιν. Χάρισαι εἰς τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν φωτισμόν, σύνεσιν και ὁμόνοιαν. Φύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀσθενείας, ἀπὸ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου και ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Προστάτευσον τὴν νεότητα ἐκ τῶν θανατηφόρων κινδύνων, τῶν ἀποτροπαίων μαστίγων τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ἐκ τῶν ναρκωτικῶν, τοῦ ἀλκοολισμοῦ και τῶν τροχαίων δυστυχημάτων. Ἐνίσχυσον τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν τοὺς δοκιμαζομένους ὑπὸ χρονίων νοσημάτων, και τοὺς ἐν φυλακαῖς ὄντας παρηγόρησον.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ θραῦσον τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας, ἀπάλλαξον ἡμᾶς τῆς αἰώνιου κολάσεως και συνανάστησον ἡμᾶς τῇ λαμπροφῶρι **Ἀναστάσει** σου, ὁδηγῶν ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ὁδοὺς ἀγάπης, προσφορᾶς, ἀναψυχῆς και σωτηρίας, και ἐν οὐρανῷ εἰς τὴν αἰώνιαν μακαριότητα. Δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου **Κύριε** και **Δέσποτα** τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,

Τὸ ἄχραντόν σου **Σῶμα**, ἀποκαθηλούμενον τοῦ **Σταυροῦ**, θὰ ἐναποτεθῆ εἰς τὸν πανάγιον **Τάφον**. Τοῦτον τὸν **Τάφον** θὰ ῥάνωμεν οἱ **Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ** διὰ τῶν ἡμετέρων δακρῶν και τῶν μυροβόλων ἀνθέων τῆς **Ἀνοιξέως**. Οἱ τριγμοὶ τοῦ μνημείου σου, μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ συνταράξουν τοὺς πολεμίους σου, αἱ ἀστραπαὶ ἐκ τοῦ φωτοφόρου προσώπου σου θὰ τυφλώσουν τοὺς φύλακας και οἱ **Ἄγγελοι** θὰ ἐξαγγείλουν εἰς **Οὐρανόν** και **Γῆν** τὸν θρίαμβον τῆς **Ἀναστάσεως** σου.

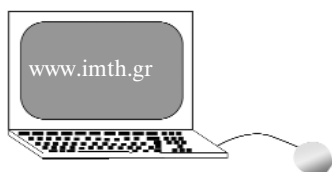
Ταῦτα τὰ θαυμαστά γεγονότα, τὴν **Σταύρωσιν**, τὴν ἐκούσιον **Ταφὴν** και τὴν λαμπρὰν **Ἀνάστασιν**, ἀξίωσέ μας **Ἐσταυρωμένε Ἰησοῦ Χριστέ**, και κατὰ τοῦτο τὸ πνευματέμφορον **Πάσχα**, ἵνα βιώσωμεν ὡς ἀστειρευτούς πηγὰς αἰώνιων λυτρωτικῶν δωρεῶν δι' ἓνα ἐμπρέποντα ἐπίγειον βίον, ἀνεπίληπτον, ὄσιον, μεστὸν ἔργων ἀγαθῶν και τῆς **Οὐρανίου** ζωῆς κληρονόμους κατὰστησον πάντα ἡμᾶς· ἀμήν. Γένοιτο.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΙΕΡΕΩΣ

✠ **Πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Ἀνδρουλάκης (1935-2018)** Ὁ μακαριστός πρωτοπρ. Στέφανος Ἀνδρουλάκης τοῦ Νικολάου καί τῆς Ἑλένης γεννήθηκε τό 1935 στό Θρασιανό Πεδιάδος Ἡρακλείου. Μετά τό πέρας τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν του εἰσήχθη στή Θεολογική Σχολή τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἀπό τήν ὁποία ἀπεφοίτησε τό 1975. Νυμφεύθηκε τήν Κορνηλία Χουδετσανάκη, μέ τήν ὁποία ἀπέκτησαν τρία τέκνα. Διάκονος χειροτονήθηκε τήν 11η Ἰουνίου 1964 καί πρεσβύτερος τήν 22α Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης Εὐγένιο. Ὑπηρέτησε ὡς πρεσβύτερος στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Κρήτης κατά τά ἔτη 1964-1970 στόν ἱερό Ναό ἁγίου Βασιλείου Πεδιάδος καί ἀπό τόν Αὐγουστο ἕως τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1975 στόν ἱερό Ναό Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος Ἡρακλείου, στήν δέ Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης κατά τά ἔτη 1970-Ἰούλιος 1975 καί Νοέμβριος 1975-2005 στόν ἱερό Ναό ἁγίου Προφήτου Ἡλίου Πυλαίας. Ἐκοιμήθη στή Θεσσαλονίκη τήν 27η Μαρτίου 2018. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐτελέσθη τήν 28η Μαρτίου στόν ἱερό Ναό ἁγίου Προφήτου Ἡλίου Πυλαίας καί ἡ ταφή ἔλαβε χώρα σά Κοιμητήρια τῶν ἁγίων Θεοδώρων Πυλαίας.

**ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ**

- Ἐκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- Τυπογραφεῖο: “ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ” Ἰασίου 1 - ΑΘΗΝΑ
- Ἀπευθύνεσθε: «ΕΥΛΟΓΙΑ» - Ἱερά Μητρόπολη - Βογατσικοῦ 7
Τ.Κ. 54622 - Θεσσαλονίκη
- Ἡ «ΕΥΛΟΓΙΑ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν.
- ISSN 2241-6552

Κάθε Κυριακή γίνεται ἀπευθείας μετάδοση τῆς Ἀρχιερατικῆς θείας Λειτουργίας ἀπό τήν ἰστοσελίδα τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης στό διαδίκτυο www.imth.gr

Συνέντευξη Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Ἀνθίμου

Ἡ Ἐκκλησία γιά τό ζήτημα τῶν Σκοπίων

Ὁ ἱεράρχης τῆς Μακεδονίας τονίζει ὅτι πρέπει νά σταματήσει ἡ διένεξη, ὡστόσο ὑποστηρίζει πῶς ἡ διαδικασία δέν μπορεῖ νά προχωρήσει, καθὼς οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ΠΓΔΜ δέν εἶναι εἰλικρινεῖς καί ἐγείρουν συνεχῶς ἀπαιτήσεις.

«**Ε**Ν ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΙΤΑΙ ἡ ἐπιτυχία καί τῶν δύο συλλαλητηρίων γιά τό Σκοπιανό, ὡστόσο ἐγινε ἀπόπειρα νά ἐπισκιασθοῦν ἀπό τήν ὑπόθεση τοῦ σκανδάλου τῆς Novartis» ἀναφέρει σέ μιά συνέντευξη ἐφ’ ὅλης τῆς ὕλης στό «Ἔθνος τῆς Κυριακῆς» ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἀνθιμος.

Γιά τόν δήμαρχο Θεσσαλονίκης σημειώνει ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος εὐγενικός, καλοσυνάτος, ἀλλά ἔχει μιά ἀστάθεια στήν ἐκπλήρωση αὐτῶν πού ὑπόσχεται. Μάλιστα θεωρεῖ πῶς ἡ κυβέρνηση μέ νηφαλιότητα καί ὄχι μέ ἀδιαφορία ἀντιμετώπισε τή σύλληψη τῶν δύο Ἑλλήνων στρατιωτικῶν στόν Ἔβρο, ἀλλά στέλνει τό δικό του μήνυμα σέ ὅποιον ἐπιχειρήσει τήν αἴρεση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τό Κράτος, κάνοντας λόγο γιά «ἐθνικό ἐγκληματία».

Παναγιώτατε, ὑπῆρξατε ἕνας ἀπό τούς βασικούς ὑποστηρικτές τοῦ συλλαλητηρίου τῆς Θεσσαλονίκης γιά τό ζήτημα τοῦ Σκοπιανοῦ. Ποιό ἦταν τό μήνυμα πού ἐστάλη μέσω τῆς συγκέντρωσης;

Τό μήνυμα ἦταν ὅτι ἡ βάση ὅλης αὐτῆς τῆς προσπάθειας στηρίχθηκε στήν ἀγάπη, τήν ἀφοσίωση καί τήν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων πού πρέ-

πει νά ἔχουμε ἀπέναντι στήν πατρίδα μας, τήν ὁποία μᾶς παρέδωσαν οἱ πρόγονοί μας καί ἀρκετοί ἄνθρωποι πού θυσιάστηκαν γι’ αὐτήν. Μέ τήν ὑπόθεση πού ἀφοροῦσε πλέον τή Μακεδονία καί μέ τίς ἀμφισβητήσεις ἢ τίς σκέψεις τῶν ἀντιδίκων ἔπρεπε νά γίνει κάτι πού νά εἶναι δυναμικό καί νά ἀποκαλύψει καί τή διάθεση τοῦ λαοῦ μέ ἕναν τρόπο γνησιότητας ἀλλά καί μέ ἕνα πνεῦμα θυσίας.

Ἄν καί στήν ἀρχή ἤμουν διστακτικός γιά τή συμμετοχή μας στό συλλαλητήριο, ἡ τεράστια προσέλευση τοῦ κόσμου στή Λειτουργία πού ἐγινε στό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, μέ τήν παρουσία 13 ἀρχιερέων, δέν ἄφηγε κανένα περιθώριο. Ἦταν ἕνα μεγαλεῖο. Δέν ἀμφισβητεῖται ἡ ἐπιτυχία καί τῶν δύο συλλαλητηρίων, ὡστόσο ἐγινε ἀπόπειρα νά ἐπισκιασθοῦν ἀπό τήν ὑπόθεση τοῦ σκανδάλου τῆς Novartis.

Τό Σκοπιανό εἶναι ἕνα θέμα πού χρονίζει ἐδῶ καί 25 χρόνια, «δηλητηριάζει» τίς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν ἀλλά καί γενικότερα τήν περιοχή. Βλέπετε νά ὑπάρχει λύση;

Μέ τίς τελευταῖες ἀπόψεις πού ζήτησαν καί τροποποίηση τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος, τό κρατίδιο αὐτό δέν μπορεῖ νά ἔχει ἀπαιτήσεις πού νά

υπερβαίνουν τή χώρα μας, μέ τήν όποία θά συνεργαστεί. Οί τελικές άποφάσεις τους άποδεικνύουν πώς οί προθέσεις τους δέν εΐναι ειλικρινείς και κατάλληλες, ώστε νά ολοκληρωθεΐ αυτή ή διαδικασία. Ή Έκκλησία και οί ιεράρχες εΐναι υπέρ τής λύσης του ζητήματος γιά νά σταματήσει αυτή ή διένεξη, και θά εΐναι πράγματι όφελιμη και γιά τά δύο κράτη. Ωστόσο, ή κλιμακωτή έπαύξηση νέων άπαιτήσεων, όπως ή τελευταία, δέν φανερώνει μιá τέτοια τάση.

Ό δήμαρχος Θεσσαλονίκης έχει ταχθεΐ άνοικτά έναντίον των συλλαλητηρίων, ένώ έχει δηλώσει πώς ή αντίληψη ότι ή Μακεδονία εΐναι μόνο έλληνική και τίποτε άλλο εΐναι κακή. Πώς εΐναι οί σχέσεις σας; Σας ρωτώ γιατί οί άπόψεις αλλά και ή στάση ζωής του κ. Μπουτάρη πολλές φορές εΐναι εκ διαμέτρου αντίθετες μέ τίς δικές σας.

Εΐχαμε διαφωνήσεΙ μαζί άπαρχής, όταν άκόμη ήταν ύποψήφιος, και μάλιστα πολύ έντονα, γιατί εΐχε κάνει κάποιες προσβλητικές δηλώσεις γιά τήν Έκκλησία.

Όταν έξελέγη -ό λαός δύσκολα μπορεί νά κάνει μερικές φορές έπιλογές, γιατί δέν γνωρίζει τήν πραγματικότητα λόγω των συνθηκών- ήμασταν ύποχρεωμένοι νά επικοινωνήσουμε. Έκεΐ, λοιπόν, έδειξε έναν άνθρωπο ευγενικό, καλοσυνάτο, λίγο λαϊκιστή και διατεθειμένο σέ πολλά πράγματα νά συνεργαστοΰμε γιά νά κάνουμε κάποιες καλές προσπάθειες στή Θεσσαλονίκη.

Πράγματι, από τήν εκλογή του και

μετά δέν συγκρουστήκαμε ποτέ, αλλά έχει μιá άσάθεια στήν εκπλήρωση αυτών που ύπόσχεται. Τώρα τελευταία, τό λέω και λυποΰμαι, παρακολουθώ τήν επιθετικότητα έναντίον του γιά μιá σειρά ζητημάτων και δέν θά ήθελα νά έχει μιá τέτοια μεταχείριση. Ή θέση που πήρε γιά τό Σκοπιανό άπορρίπτεται. Αυτό ήταν κάτι που τον έβλαψε πάρα πολύ. Έλπίζω νά αλλάξει άποψη και νά μπορέσει νά συμφιλιωθεΐ μέ τον δήμο.

Μετά τήν άπόφαση του ύπουργού Παιδείας νά αλλάξει τό καταστατικό λειτουργίας του Πανελληνίου Ίερού Ίδρύματος Ευαγγελιστρίας Τήνου, πολλοί ιεράρχες ύπονόησαν ότι έγινε τό πρώτο βήμα γιά έναν μελλοντικό διαχωρισμό Έκκλησίας - Πολιτείας. Ποιά εΐναι ή άποψη σας;

Μέ άπολύτως αυθαίρετο και άσεβή έν προκειμένω τρόπο έγινε ό,τι έγινε. Εΐναι μιá τάση που άν έπεκταθεΐ θά δημιουργήσει μεγάλο σχίσμα στόν έλληνικό λαό και αυτήν τή στιγμή οί Έλληνες δέν πρέπει νά εΐμαστε χωρισμένοι μεταξύ μας, αλλά πάντα ένωμένοι.

Τή λύση του Προσκυνήματος τής Τήνου τή βρήκε ή Πολιτεία μέ μιá άλλη κυβέρνηση, μέ τή συνεργασία τής Έκκλησίας, και τά πράγματα ήταν ήσυχια. Τοπικοί παράγοντες του νησιού ήθελαν νά αρθεΐ τό προηγούμενο καθεστώς, δηλαδή νά συμμετέχουν στα έσοδα και στα έξοδα, κάτι που ντρέπομαι άκόμη και νά τό άκούω, και «ξαναφύτρωσε» ένα στοιχείο διαφωνίας τής Έκκλησίας μέ τήν Πολιτεία. Όχι όμως στό επίπεδο ότι αυτό εΐναι άπαρχή ή

ένδειξη διαχωρισμοῦ στίς σχέσεις μας. Εἶναι βέβαιον ὅτι θά ὑπάρξουν κυβερνήσεις πού θά ἔχουν ἀπόλυτη καί ξεκαθαρισμένη γνώμη πώς πρέπει νά κρατηθεῖ αὐτή ἡ ἰσορροπία Ἐκκλησίας καί Πολιτείας πρὸς τό συμφέρον τῆς πατρίδας μας. Αὐτός πού θά ἐπιχειρήσει τήν αἴρεση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τό Κράτος θά εἶναι «ἐθνικός ἐγκληματίας».

Τό Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης εἶχε ἀνακοινώσει τήν ἀγόρευσή σας σέ ἐπίτιμο διδάκτορα, ἀλλά μέ ἔξωθεν πιέσεις αὐτό δέν πραγματοποιήθηκε. Νιώθετε πικρία γιά ὅλη αὐτήν τήν ἱστορία;

Ἡ ὑπόθεση τῆς ματαίωσης ἦταν καθαρά κομματική. Ἀλήθεια, ποιόν θά στενοχωροῦσε ἢ θά ἐβλαπτε ἂν ἓνας μητροπολίτης ἐπαιρνε μιά τιμητική διάκριση, ὅταν μάλιστα ἡ Σχολή Θεολογίας ἔχει ἄμεση σχέση μέ τήν Ἐκκλησία μας; Ποτέ δέν ζήτησα κάτι τέτοιο. Ἄνησῆχσε ὁ πρύτανης καί δύο ἡμέρες πρίν ἀπό τήν ἐκδήλωση ἦρθε καί μέ παρακάλεσε νά τό ἀναβάλουμε γιά νά μήν ὑπάρχει κάποιο θέμα καί στενοχωρηθοῦμε ἢ ἐκτεθοῦμε. Δέν πικράθηκα γι' αὐτό, ἀλλά γιά τό ἐπίπεδο πού ἔχει φτάσει ὁ κομματισμός στήν πατρίδα μας. Μέσα στήν ψυχή μου, ἀπό τά παιδικά μου χρόνια, τότε πού ἡ μητέρα μου ἦταν δασκάλα τοῦ Ἀρσακείου, στόν Πύργο Ἡλείας, μάς εἶχε ἐμφυσησει τήν ἀγάπη γιά τήν πατρίδα. Ἔχω ἀποθέματα ἀγάπης καί ἀφοσίωσης, πρῶτα γιά τήν Ἐκκλησία καί τή χριστιανική πίστη μας καί ἔπειτα γιά τήν πατρίδα μας σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Ἄν μερικοί ἀσχημοῦν ἔχουν τήν εὐθύνη τους.

Ἡ σύλληψη τῶν δύο Ἑλλήνων στρατιωτικῶν στόν Ἐβρο προστέθηκε σέ μιά σειρά ἔντονων ἐπεισοδίων πού ἔχουν ὀξύνει τίς σχέσεις μας μέ τή σύμμαχό μας στό ΝΑΤΟ Τουρκία. Ἡ ἔνταση αὐτή αὐξάνεται διαρκῶς ἀπό τή ρητορική τῶν πολιτικῶν τῆς γείτονος χώρας. Θεωρεῖτε ὅτι εἶναι ὑπαρκτός ὁ κίνδυνος ἑνός «ἀτυχήματος» πού μπορεῖ νά ὀδηγήσει σέ ἀνεξέλεγκτες καταστάσεις;

Ἡ κυβέρνηση μέ νηφαλιότητα καί ὄχι μέ ἀδιαφορία ἀντιμετώπισε τό θέμα. Ἡ πράξη τῶν Τούρκων εἶναι μικρόψυχη. Ὡστόσο ἔχω τήν ἐντύπωση ὅτι ἡ Τουρκία δέν θέλει κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἔχει γίνει μέχρι τώρα. Εἶναι δύσκολο ἐπειδή αὐτός εἶναι δυσάρεστος χρόνος γιά τοὺς δύο συλληφθέντες καί τίς οἰκογένειές τους, ἀλλά θά κάνουμε ὑπομονή γιά νά φέρουμε τά παιδιά μας πίσω στήν πατρίδα.

Πολλοί συμπολίτες μας σᾶς κατηγοροῦν ὅτι ἡ ρητορική σας, πολλές φορές, προσομοιάζει μέ αὐτήν τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς. Μάλιστα πέρνει τόν Μάρτιο εἶχατε κατ' ἰδίαν συνάντηση μέ τόν ἀρχηγό της καί τή σύζυγό του. Δέν σᾶς ἔχει προβληματίσει ὅτι ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος καί ἡ ὀργάνωση πού ἐκπροσωπεῖ καί διοικεῖ διώκεται ὡς ἐγκληματική ὀργάνωση; Ὁ κ. Μιχαλολιᾶκος ἔχει ἀναλάβει προσωπικά τήν πολιτική εὐθύνη τῆς δολοφονίας τοῦ Παύλου Φύσσα. Τί ἀπαντᾶτε στοὺς ἐπικριτές σας;

Ποτέ δέν εἶχα καμία ἄποψη γι' αὐτό τό κόμμα πού νά τοῦ εἶναι χρήσιμη. Δέν ὑπάρχει ἐνέργεια πού νά δείχνει ἀνοχή ἢ προτίμηση ἢ συμφωνία σέ

αυτά που πράττουν. Ποτέ και μέ κανέ-
ναν.

Άς πάrouμε, όμως, τά πράγματα
από τήν αρχή. Είναί Κυριακή πρωί, με-
τά τή Λειτουργία, και βρίσκομαι στή
Μητρόπολη. Ξαφνικά υπάρχει μία κι-
νητικότητα και μέ ενημερώνουν ότι
έρχεται ό κ. Μιχαλολιάκος, έν άγνοία
μας. Έμφανίζονται ό ίδιος, ή σύζυγός
του, ή άδελφή τής συζύγου του, άλλο
ένα πρόσωπο και απέξω οί άστυνομι-
κοί που τόν φυλάνε και περιμένουν
στίς σκάλες. Αίφνιδιαστήκαμε.

Μήν ξεχνάτε πώς είμαι έπίσκοπος,
δέν είμαι τής Άστυνομίας ή τής Χωρο-
φυλακής. Συζητήσαμε κάποια θέματα
που δέν είχαν καμία σχέση μέ τήν πο-
λιτική και όταν τελείωσαν μου ζήτησαν
νά βγάλουμε μία φωτογραφία. Δέν
μπορούσα νά καταλάβω τότε ότι αυτό
θά ήταν τόσο σοβαρό. Τήν επόμενη μέ-
ρα ό πρωθυπουργός ταξίδευε στήν
Ευρώπη για σοβαρά ζητήματα τής χώ-
ρας και κάποιος που ήταν στήν άπο-
στολή του έδειξε τή φωτογραφία μας
μέ τόν κ. Μιχαλολιάκο και του είπε:
«κοιτάξτε έδω τούς φίλους σας...». Αυτό
μέ λύπησε πολύ όταν τό έμαθα.
Έπειδή είχα ένα σοβαρό θέμα νά αντι-
μετωπίσω στή Μητρόπολη και ήθελα
νά ενημερώσω τόν κ. Πρωθυπουργό,

του έγραφα λοιπόν και γι' αυτήν τή
φωτογραφία. Στους «Άθλίους» του Β.
Ούγκω υπάρχει τό έξής περιστατικό.
Στό κέντρο τής πόλης υπήρχε τό σπίτι
του έπισκόπου τής περιοχής και κά-
ποια στιγμή δέχθηκε μία έπίσκεψη από
έναν «κακοποιό», φτωχό άνθρωπο, τόν
Γιάννη Άγιάννη. Πήγε εκεί, τόν κέρα-
σε, τόν περιποιήθηκε, τόν συμβούλεψε,
τόν άφησε για λίγο μόνο του και μετά
του ευχήθηκε νά πάει στό καλό. Φεύ-
γοντας, όμως, επειδή ό Άγιάννης ήταν
«κακοποιός» πήρε ένα άσημένιο κηρο-
πήγιο, αλλά ό έπίσκοπος τόν είχε δεϊ.
Όταν τόν συνάντησαν οί άστυνομικοί,
του έκαναν έρευνα και βρήκαν τό κλο-
πιμαίο. Όσοόσο όταν τόν πήγαν στό
σπίτι του έπισκόπου, ό ίδιος άπευθυνό-
μενος στόν Άγιάννη του είπε «βρέ
άνόητε, δέν σου είπα νά τά πάρεις και
τά δύο κηροπήγια;». Γιατί, λοιπόν,
εμείς δέν μπορούμε νά δώσουμε έναν
καφέ σέ έναν πολιτικό που μπαίνει στή
Βουλή των Έλλήνων και μιλάει; Ούτε
κι εγώ είχα κάνει κάτι κακό, από τή
στιγμή που ό κ. Μιχαλολιάκος μπήκε
στό σπίτι μας.

Συνέντευξη στη Μαρίνα Ζιώζιου
«ΕΘΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

18 Μαρτίου 2018

Ἐκκλησία, νέος Καταστατικός Χάρτης

Τοῦ Σεβ. Μητρ Ἀρχαῖοχωρίου,
Καστελλίου καὶ Βιάννου κ. ΑΝΔΡΕΟΥ*

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΙ ΧΑΡΤΕΣ (Κ.Χ.) ιδιαίτερα ὁ Σ' καὶ ΣΑ' τοῦ 1852, ἀλλὰ καὶ οἱ ἕτεροι τοῦ 20^{ου} αἰῶνα, περισσότερο βέβαια μὲ τὶς τροποποιήσεις πού ἐπέβαλαν καθεστωτικές κυβερνήσεις (Παγκάλου, Μεταξᾶ, Παπαδόπουλου), ἐκφράζουν τὴ βούληση τοῦ κράτους γιὰ ἀσφυκτικό ἔλεγχο τῆς Ἐκκλησίας, σέ ἐποχές πού τό κράτος λειτουργεῖ μὲ συγκεντρωτικές ἢ αὐταρχικές δομές διοίκησης. Ἡ παρουσία ἐκπροσώπου τῆς ἐκάστοτε κυβέρνησης στή Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο (ΔΙΣ), ἡ ὁποία ἔπαυσε μὲ τόν Κ.Χ. τοῦ 1977, καθιστοῦσε ἀπόλυτη τὴν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας πολιτικοκρατία. Ὁ ἐκδημοκρατισμός τῆς Πολιτείας ἀπελευθερώνει καὶ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ κρατικά δεσμά.

Ἡ Πολιτεία ἐπιβάλλει μὲ τόν Κ.Χ. τὴν κηδεμονία τῆς στήν Ἐκκλησία στό πλαίσιο τῆς κρατικιστικῆς ἀντίληψης γιὰ μιὰ χειραγωγημένη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία θά ὑπηρετεῖ τοὺς κρατικούς σκοπούς καὶ στόχους, μὲ πρῶτο καὶ κυρίαρχο τὴ διαμόρφωση καὶ διασφάλιση τῆς ἐθνικῆς συνείδησης, ἐθνικῆς ἐνότητας καὶ ταυτότητας. Στό ἑλληνικό καὶ στά ὑπόλοιπα βαλκανικά κράτη, οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἀφοσιωμένοι καὶ αὐτοπροσδιορίζονταν ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ τους συνείδηση. Γι' αὐτό καὶ τὰ πρῶτα

ἑλληνικά Συντάγματα τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 ὄριζαν ὅτι «Ἕλληνες εἰσὶ οἱ εἰς Χριστόν πιστεύοντες». Συνεπῶς, μέσα ἀπὸ τὴ χειραγώγηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν δομῶν διοικήσεως, πρωτίστως τοῦ συνόλου τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ΔΙΣ, θά ἀσκειτο ὁ ἔλεγχος καὶ στό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα. Ὁ Κ.Χ. τοῦ 1969 ἀποτελεῖ καθ' ὅλοκληρίαν ἔκφραση αὐτῶν τῶν στόχων καὶ ἐπιλογῶν.

Τί προέβλεπαν οἱ νέες ρυθμίσεις

Ἡ Ἱεραρχία συγκλήθηκε γιὰ πρώτη φορά μετὰ τὴν 21^η Ἀπριλίου 1967, τὴν 1^η Μαρτίου 1969, μὲ ἀφορμὴ τὴ δημοσίευση τοῦ Κ.Χ., ὅπου δέν ὑπῆρχε ἀναφορά στὸν Πατριαρχικό καὶ Συνοδικό Τόμο τοῦ 1850 καὶ στήν Πατριαρχική καὶ Συνοδική Πράξη τοῦ 1928. Ἦδη, βέβαια, στό «Σύνταγμα» τοῦ 1968 εἶχε γίνει ἡ ἀντιεκκλησιολογικὴ διάκριση τῶν Ἱερῶν Κανόνων σέ δογματικούς καὶ διοικητικούς. Ἄλλωστε, ἀπὸ τό 1967 ἡ δικτατορία εἶχε προσπαθήσει νά ἐλέγξει τὴν Ἐκκλησία μέσῳ τοῦ ἀντικανονικοῦ διορισμοῦ ἀριστίνδην συνόδου καὶ τοῦ παραμερισμοῦ τῆς ΔΙΣ.

Ὁ Κ.Χ. τοῦ 1969, θεωρητικά, θέλησε νά διαμορφώσει νέες δομές ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης μὲ τὴ συμμετοχὴ

* Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀρχαλοχωρίου, Καστελλίου καὶ Βιάννου κ. Ἀνδρέας εἶναι καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ καὶ πρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Πατριαρχικῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Κρήτης.

λαϊκών. Ἡ θεσμοθέτηση τῶν συνελύσεων (Ἐκκλησιαστικῆς, Ἐπαρχιακῆς καί Ἐνοριακῆς) θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ ρηξικέλευθη καινοτομία, ὅμως τά λαϊκά μέλη διορίζονταν ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ὑπό τῶν κρατούντων. Ἡ βάση τῆς παραπάνω πυραμίδας τῶν συνελύσεων, ἡ Ἐνοριακή, συγκροτεῖτο, ἐκτός ἀπό τούς ἱερεῖς καί τούς ἱεροψάλτες τῆς ἐνορίας, ἀπό δέκα ἕως πενήντα λαϊκοῦς, ἀνάλογα μέ τό πλῆθος τῆς ἐνορίας, ἐπιλεγόμενους «παρά τοῦ ἱερατικοῦ προϊσταμένου ἀπό κοινοῦ ὀριζομένου ὑπό τοῦ οἰκείου ἐπιθεωρητοῦ στοιχειώδους ἐκπαιδύσεως δημοδιδασκάλου».

Τήν ἐνεργό συμμετοχή τῶν λαϊκῶν συναντᾶμε στούς Γενικούς Κανονισμούς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τό 1862 καί στίς ἐκλογές τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας ἕως τοῦ Παρθενίου (1987) καί τῶν Ἀρχιεπισκόπων Κύπρου ἕως τοῦ Χρυσοστόμου (1977), ἀντίστοιχα, ὅποτε ἡ κληρικολαϊκή συνένευση ἐξέλεξε τόν Ἀλεξανδρείας καί τόν Κύπρου.

Ὁ νέος Κ.Χ. τοῦ 1969, ὅπως καί τοῦ 1940, προέβλεπε τήν ἔκδοση κανονιστικῶν διατάξεων, κανονισμῶν. Ἔως τό 1973 ἐκδόθηκαν πενήντα κανονισμοί γιά τήν ὀργάνωση τῆς ἐσωτερικῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης.

Συνοδικές ἐπιτροπές

Ὁ Κ.Χ. δημιουργοῦσε δέκα συνοδικές ἐπιτροπές μεταξύ ἄλλων γιά τούς ἐξιῆς τομεῖς: λατρεία, ἐκκλησιαστική ἐκπαίδευση, μοναχισμός, διορθόδοξες - διαχριστιανικές σχέσεις, χριστιανική ἀγωγή, ποιμαντικό ἔργο. Οἱ πρόεδροι

τῶν δέκα αὐτῶν ἐπιτροπῶν ἦταν ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι, μετά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τοῦ ἀντιπροέδρου, θά συγκροτοῦσαν τή δωδεκαμελῆ ΔΙΣ. Οἱ πρόεδροι τῶν ἐπιτροπῶν θά ἐκλέγονταν ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας (ΙΣΙ), μέ ἀποτέλεσμα νά καταλύσαν ὁ Πατριαρχικός καί Συνοδικός Τόμος τοῦ 1850, ὁ ὁποῖος καθορίζει τή σύγκληση τῆς ΔΙΣ κατά τά πρεσβεῖα ἀρχιερωσύνης, ἀλλά καί ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Πράξη τοῦ 1928 γιά τίς Νέες Χῶρες, ἡ ὁποία ὀρίζει ὅτι στή ΔΙΣ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συμμετέχουν ἰσάριθμοι ἀρχιερεῖς μέ αὐτούς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδας.

Ἡ Ἱεραρχία συνήλθε τόν Μάρτιο τοῦ 1969, ἐξέλεξε τούς πρόέδρους τῶν ἐπιτροπῶν καί ἀντικατέστησε τήν ἀριστίνδην σύνοδο τοῦ 1967 μέ νέα ΔΙΣ.

Ἀντιδράσεις τῶν ἱεραρχῶν γιά τή σύνθεση τῆς νέας ΔΙΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος θέλησε νά παγιώσει τή συγκρότηση τῆς ΔΙΣ ἀπό τούς δέκα ἐκλεγμένους ἀρχιερεῖς, πρόέδρους τῶν συνοδικῶν ἐπιτροπῶν. Τήν παραμονή τῆς συγκλήσεως τῆς δεύτερης συνεδριάσεως τῆς Ἱεραρχίας τόν Νοέμβριο τοῦ 1972 δήλωσε ὅτι «δέν πρόκειται νά εφαρμοστεῖ τό ὑπό τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ 1850 καί τῆς Συνοδικῆς Πράξης τοῦ 1928 σύστημα συγκροτήσεως τῆς ΔΙΣ κατά τά πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης» καί ὅτι ὁ νέος Κ.Χ. «ἀπελευθερώνει τήν Ἐκκλησία».

Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστῖνος θά ἀπαυτήσει στόν Ἀρχιεπίσκοπο: «Μακαριώτατε, ἀντί νά κλαῖμε, σεῖς θριαμβο-

λογεΐτε διά τό κατάντημα τῆς Ἐκκλησίας πού ὀφείλεται εἰς τόν Νόμον 126 τοῦ 1969 τοῦ ὁποῖου ὑπήρξατε ἐμπνευστής καί δημιουργός...».

Ἡ Ἱεραρχία παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες τελικά συγκρότησε τή νέα ΔΙΣ ἀπό τούς δέκα προέδρους τῶν μόνιμων συνοδικῶν ἐπιτροπῶν πού ἐξέλεξε ἔπειτα ἀπό ψηφοφορία, ἀπό τήν ὁποία ἀπεΐχαν δώδεκα ἀρχιερεῖς. Ἀρχισε νά δημιουργεῖται στήν Ἱεραρχία μιά ἰσχυρή μερίδα ἀντίδρασης καί ἀμφισβήτησης σά τότε γενόμενα.

Οἱ Φλωρίνης Αὐγουστίνος καί Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος προσέφυγαν στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καί ζήτησαν νά ἀκυρωθεῖ ἡ σύνθεση τῆς ΔΙΣ, διότι δέν εἶχε συγκροτηθεῖ κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης καί κατ' ἰσομοιρίαν ἀπό τίς Μητροπόλεις τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος καί τῶν Νέων Χωρῶν.

Ὁ Ἱερώνυμος, μέ τήν αἰτιολογία τῆς κόπωσης, ὑπέβαλε τήν πρώτη παραίτησή του στήν Ἱεραρχία τόν Μάρτιο τοῦ 1969 ὅταν ὀλοκληρώθηκε ὁ νέος Κ.Χ. Ἡ παραίτηση δέν ἔγινε ἀποδεκτή μέ ψήφους 65, ἔναντι μιᾶς ἀποχῆς, τοῦ Κορινθίας Παντελεήμονος. Τή δευτέρα παραίτησή του ὑπέβαλε στίς 25 Μαρτίου 1973, ἐπικαλούμενος «ἐπιθετικές συμπεριφορές ἱεραρχῶν» καί «λόγους ὑγείας».

Ἡ ἀντιπολίτευση στόν Ἱερώνυμο καί οἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Ἡ παραίτηση Ἱερωνύμου συνδέεται μέ τήν εὐρύτερη κρίση στήν ὁποία εἶχαν περιέλθει οἱ κρατοῦντες. Τόν Φε-

βρουάριο τοῦ 1973 οἱ φοιτητές καταλαμβάνουν τή Νομική, τόν Ἀπρίλιο ὁ Καραμανλῆς δηλώνει ἀπό τό ἐξωτερικό ὅτι «ἡ κυβέρνηση πειραματιζομένη διαρκῶς ἀποδιοργάνωσε τή διοίκηση, τήν Ἐκκλησία καί τήν παιδεία ὥστε νά παρουσιάζουν τήν εἰκόνα ἐπικινδύνου ἀποσυνθέσεως» καί τόν Μάιο ἐκδηλώνεται τό κίνημα τοῦ Ναυτικοῦ.

Τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1973, ἔκανε δεκτή τήν προσφυγή τοῦ Φλωρίνης Αὐγουστίνου καί τοῦ Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβροσίου. Ἀκύρωσε τήν ἐκλογή τῆς ΔΙΣ γιά λόγους διαδικαστικῆς νομιμότητας καί ὄχι κανονικότητας, μέ συνέπεια νά ἐκπέσουν ἡ ΔΙΣ καί τὰ ἄλλα διοικητικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πλήθος ἱεραρχῶν μέ διαφορετικές ἐκκλησιολογικές ἰδεολογικές ἀφετηρίες καί πεποιθήσεις, μεταξύ δέ αὐτῶν καί ἀρχιερεῖς χειροτονηθέντες ὑπό τοῦ Ἱερωνύμου, διαμορφώνουν μιά δυναμική πλειοψηφία, στήν ὁποία συμπορεύονται ὁ Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ, πού διαδέχθηκε τόν Ἱερώνυμο, μέ τόν Ὑδρας Ἱερόθεο, ὁ Κορινθίας Παντελεήμων καί ὁ Κίτρους Βαρνάβας, μέ τούς Παραμυθίας Παῦλο καί Δρυῖνουπόλεως Σεβαστιανό. Μέ νομοθετικό διάταγμα στίς 10 Μαΐου 1973, συγκαλεῖται ἡ Ἱεραρχία γιά νά ἐκλέξει μέ ἐκλογές, ὅπως ὄριζε ὁ Κ.Χ., τούς δέκα προέδρους τῶν μόνιμων ἐπιτροπῶν πού θά συγκροτήσουν τή νέα ΔΙΣ. Ἡ Ἱεραρχία ψήφισε μέ δύο ψηφοδέλτια μέ δέκα ἀρχιερεῖς τό καθένα. Τό ἕνα του Ἀρχιεπισκόπου καταρτίστηκε κατὰ τόν Κ.Χ. καί τό ἄλλο ἦταν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Εἴκοσι ἑννέα (29) ἀρχιερεῖς ψήφισαν ἀρχιεπισκοπικό ψηφοδέλτιο καὶ τριάντα τρεῖς (33) τὸ «πατριαρχικό», κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Φλωρίνης Αὐγουστίνου.

Οἱ νέοι πρόεδροι τῶν μόνιμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν εἶχαν ἐκλεγῆι μέ ψηφοφορία ὅπως προέβλεπε ὁ Κ.Χ., ὅμως στοχευμένα καὶ σταθμισμένα ἢ ἀντιπολίτευση ψήφισε κατὰ τὰ πρεσβεῖα ἀρχιερωσύνης, πέντε προέδρους ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Ἑλλάδα καὶ πέντε ἀπὸ τίς Νέες Χῶρες κατὰ τὸν τόμο τοῦ 1850 καὶ τὴν Πράξη τοῦ 1928, κορυφώνοντας τὴν ἀντίθεσίν της στὸν Κ.Χ., ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα στό καθεστῶς. Ὁ Τύπος τῆς ἐποχῆς ἀναδείκνυε καθημερινὰ σέ κύριο θέμα τὴν de facto κατάλυση τοῦ Κ.Χ., γεγονός πού ἀποδυνάμωνε τοὺς κρατοῦντες, ὄχι μόνο στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀλλὰ καὶ στὴν κυβερνητικὴ ἐξουσία.

Τὸ ἡμερολόγιο τὴν ἡμέρα πού συνέβαιναν αὐτὰ ἔδειχνε 10 Μαΐου 1973. Ἐντελῶς συμπτωματικά, «τυχαῖα», στίς 10 Μαΐου 1967, οἱ δικτάτορες ἔπαυσαν τὸν Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Α΄ ἀπὸ Ἀρχιεπίσκοπο καὶ ἀνέστειλαν τὴ λειτουργία τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ προσφυγὴ στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας ἀπὸ προσκεῖμενους στὸν

Ἱερώνυμο μητροπολίτες γιὰ νὰ ἀκυρωθοῦν οἱ ἐκλογές τῶν προέδρων τῶν ἐπιτροπῶν τῆς ΔΙΣ, ἀπορρίφθηκε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1973. Ἀκολούθησε ἡ παύση τῆς κυβέρνησης Μαρκεζίνη, στὸν ὅποιο ὁ Ἱερώνυμος εἶχε γνωρίσει ὅτι θὰ παραιτηθεῖ στίς 31 Δεκεμβρίου, ἢ ἀνατροπὴ τοῦ Παπαδόπουλου καὶ τὸ νέο καθεστῶς τοῦ Ἰωαννίδη στίς 25 Νοεμβρίου, τὸ ὅποιο ὀρκίστηκε ἀπὸ τὸν Ἰωαννῖνων Σεραφεῖμ. Οἱ ἐξελίξεις ὀδήγησαν τὸν Ἱερώνυμο στὴν ὀριστικὴ παραίτηση στίς 15 Δεκεμβρίου 1973, σηματοδοτώντας ἔτσι καὶ τὸ τέλος τοῦ Κ.Χ. τοῦ 1969, ὁ ὅποιος κατ' ἀκριβεία δέν ἐφαρμόστηκε.

Μέ τὴν 3^η Συντακτικὴ Πράξη, στίς 9 Ἰανουαρίου 1974, ἐκκλησιολογικὰ τεκμηριωμένη ἀπὸ τοὺς καθηγητές Παναγιώτη Χρήστου, Ἰωάννη Ζηζιούλα-τόν μετέπειτα Μητροπολίτη Περγάμου- καὶ Γεράσιμο Κονιδάρη καὶ μέ τὸ ἐκδοθέν στὴ συνέχεια Ν.Δ. 274/1974, «Περί τοῦ τρόπου ἐκλογῆς Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ρυθμίσεως ἐκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων», ἀρχιεπίσκοπος ἐξελέγη ὁ Σεραφεῖμ, ὁ δέ Κ.Χ. τοῦ 1969 ἀποτελοῦσε πλέον παρελθόν.

«*Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ*»
Κυριακὴ 11 Μαρτίου 2018

Εὐαγγελισμός - Ἑλληνισμός

Τοῦ Ἀριστοτέλους Βαθλωρίτη
(ποιτοῦ)

Μέ μιᾶς ἀνοίγει ὁ οὐρανός, τά σύγνεφα μεριάζουν,
οἱ κόσμοι ἐμείνανε βουβοί, παράλυτοι κοιτάζουν.
Μία φλόγα ἀστράφτει... ἀκούονται ψαλμοί καί μελωδία...
Πετάει ἔν' ἄστρο... σταματᾷ ἐμπρός εἰς τή Μαρία...
«Χαῖρε τῆς λέει ἀειπάρθενε, εὐλογημένη χαῖρε!
Ὁ Κύριός μου εἶναι μέ σέ. Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε!»

Ἐπέρασαν χρόνοι πολλοί... Μία μέρα σάν ἐκείνη
ἀστράφτει πάλι ὁ οὐρανός... Στήν ἔρημη τῆς τήν κλίνη
λησμονημένη, ὀλόρφανη, χλωμή κι ἀπελπισμένη.
Τά σίδερα εἶναι ἀτάραγα, σκοτάδι ὀλόγυρά της.
Ἡ καταφρόνια, ἡ δυστυχιά σέπουν τά κόκαλά της.
Τρέμει μέ μιᾶς ἡ φυλακή καί διάπλατη ἡ θυρίδα
φέγγει κι ἀφήνει καί περνᾷ ἔν' ἄστρο, μίαν ἀχτίδα.
Ὁ Ἄγγελος ἐστάθηκε, διπλώνει τά φτερά του...

«Ξύπνα, ταράζου, μή φοβοῦ, χαῖρε, Παρθένε, χαῖρε.
Ὁ Κύριός μου εἶναι μέ σέ, Ἑλλάς ἀνάστα, χαῖρε».
Οἱ τοῖχοι εὐθύς σωριάζονται. Ἡ μαύρ' ἡ πεθαμένη
νοιώθει τά πόδια φτερωτά. Στή μέση της δεμένη
χτυπάει ἡ σπάθα φοβερή. Τό κάθε πάτημά της
ἀνοίγει μνήμ' ἀχόρταγο. Ρωτᾷ γιά τά παιδιά της...
Κανείς δέν ἀποκρένεται... Βγαίνει, πετᾷ στά ὄρη...
Λιώνουν τά χιόνια ὅθε διαβεῖ, ὅθε περάσει ἡ Κόρη.

«Ξυπνᾶτε ἐσεῖς πού κοιίτεστε, ξυπνᾶτε ὅσοι κοιμᾶστε,
τό θάνατο ὅσοι ἐγεύτητε, τώρα ζωή χορτάστε».

Οἱ χρόνοι φεύγουνε, πετοῦν καί πάντα ἐκείνη ἡ μέρα
εἶναι γραμμένο ἐκεῖ ψηλά νά λάμπει στόν αἰθέρα
μ' ὄλα τά κάλλη τ' οὐρανοῦ. Στολίζεται ὄλη ἡ φύση
μέ χίλια μύρια λούλουδα γιά νά τή χαιρετήσῃ.

Γιορτάστε την, γιορτάστε την. Καθεῖς ἄς μεταλάβῃ
ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Καί σεῖς καί σεῖς οἱ σκλάβοι,
ὅσοι τή δάφνη στή καρδιά νά φέρετε φοβᾶστε,
ἀφορεσμένοι νᾶστε.

*Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες Ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἰσραὴλ κα-
θεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστὲ ὁ Θεός,
γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς
Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων
ἀνάστασιν.*

Κοντάκιον ἑορτῆς τοῦ Πάσχα

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ριζαρείου 1 - Χαλάνδρι - Τ.Κ. 152 33
τηλ.: 210-6814048 & 210-6850304
<http://lyk-rizar.att.sch.gr>
e-mail: lykrizar@sch.gr

Ἀθήνα, 27-3-2018

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΜΑΘΗΤΩΝ & ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΣΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΤΗΣ ΡΙΖΑΡΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΣΧΟΛ. ΕΤΟΥΣ 2018-2019

Ἡ Ριζαρείος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 6 § 1 ἐδάφιο ιε΄ τοῦ ἀπό 08/05/1958 ΒΔ (Φ.Ε.Κ. 81/Α/1958) «Περί Ὄργανισμοῦ διοικήσεως καί διαχειρίσεως τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς», καί τῶν ἄρθρων 39 ἐπομ. τοῦ ἀπό 26/09/1931 ΠΔ (Φ.Ε.Κ. 352/Α/1931) «Ὄργανισμός τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς», προσκαλεῖ κατόχους ἀπολυτηρίου Γυμνασίου ὡς ὑποψηφίους/ες ὑποτρόφους γιά τήν εἰσαγωγή καί ἐγγραφή τους στήν Α΄ τάξη τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου τῆς κατά τό σχολικό ἔτος **2018-2019**.

Ὁ ἀριθμός τῶν θέσεων ὀρίζεται σέ **τριάντα (30)** μαθητές/μαθήτριες.

Οἱ μαθητές/τριες εἶναι ὑποχρεωμένοι/ες νά παρακολουθοῦν κανονικά τό ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα καί τίς ἐκδηλώσεις τοῦ σχολείου καί κατά τίς ἀπογευματινές ὥρες.

Οἱ μαθητές/τριες εἶναι ὑπότροφοι/ες καί κάθε ὑποτροφία ὀρίζεται γιά ἓνα (1) ἔτος, ἐνῶ ἡ ἀνανέωσή τῆς ἐξαρτᾶται ἀπό τήν πρόοδο καί τή διαγωγή τοῦ/τῆς ὑποτρόφου.

Ἡ ὑποτροφία δέν ἀφορᾶ σέ παροχή χρημάτων, ἀλλά ἀθροιστικά, σέ δωρεάν ἐκπαίδευση, σίτιση, **διαμονή (μόνον ἄρρενες)**, διδακτικά βιβλία, γραφική ὕλη καί ἰατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Παρέχεται ἡ δυνατότητα διαμονῆς, μόνον σιούς ἄρρενες, στό Οἰκοτροφεῖο τῆς Σχολῆς. Ἡ διαμονή τῶν μαθητῶν δέν εἶναι ὑποχρεωτική, ὑπό τίς ἐξῆς συντρέχουσες δύο προϋποθέσεις:

α) οἱ γονεῖς ἢ κηδεμόνες τῶν ὑποτρόφων νά εἶναι κάτοικοι ἢ νά διαμένουν ἐντός τῆς Περιφέρειας Ἀττικῆς (ἤτοι, Ἀθήνα, Πειραιά, Προάστεια κ.λπ.).

β) οἱ γονεῖς ἢ κηδεμόνες τῶν ὑποτρόφων νά δηλώσουν ἐγγράφως, ἀφενός ὅτι δέν ἐπιθυμοῦν τό τέκνο τους ἢ ὁ κηδεμονευόμενος μαθητής νά διαμένει στή Σχολή, ἀφετέρου ὅτι ἀναλαμβάνουν πλήρως τήν εὐθύνη μεταφορᾶς τοῦ μαθητῆ ἀπό καί πρός τή Σχολή, σύμφωνα μέ τό πρόγραμμά τῆς.

Οἱ οἰκότροφοι μαθητές εἶναι ὑποχρεωμένοι νά τηροῦν ἐπακριβῶς καί ἀπαρέγκλιτα τόν ἐσωτερικό Κανονισμό Λειτουργίας τοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Σχολῆς.

Δεκτοί ὡς ὑποψήφιοι/ες γιά ἀξιολόγηση γίνονται Χριστιανοί Ὀρθόδοξοι, ἔλλη-

νικής ιθαγενείας, πού δέν υπερβαίνουν τό 20ό έτος τῆς ἡλικίας, κάτοχοι ἀπολυτηρίου ὁποιοῦδήποτε τύπου Γυμνασίου (δημοσίου, ιδιωτικοῦ τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀναγνωρισμένου ἰσότημου τῆς ἀλλοδαπῆς). Δέν μποροῦν νά εἰσαχθοῦν ὡς ἐσωτερικοί οἰκότροφοι μαθητές ὑποψήφιοι μεγαλύτεροι τοῦ 18ου ἔτους.

Αἰτήσεις συμμετοχῆς στή διαδικασία ἀξιολόγησης μποροῦν νά ὑποβάλουν μαθητές καί μαθήτριες (διά τοῦ γονέα ἢ κηδεμόνα τους, ἐφόσον εἶναι ἀνήλικοι), **ἀπό 23 Ἀπριλίου 2018 ἕως καί 22 Ἰουνίου 2018, ὥρα 14.30, κατά τίς ὥρες 9.00-14.30**, στή Γραμματεία τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου τῆς Ρ.Ε.Σ. (ὁδός Ριζάρη 1, Χαλάνδρι, Τ.Κ. 152 33), συνοδευόμενες ἀπό τά κάτωθι δικαιολογητικά:

α) Φωτοτυπία ἐλέγχου Β΄ τριμήνου καί ἀντίγραφο Ἀπολυτηρίου Γυμνασίου, ὅταν αὐτό ἐκδοθεῖ.

β) Σύντομο βιογραφικό σημείωμα.

γ) Συστατική ἐπιστολή τοῦ ἐπιχώριου Μητροπολίτη.

δ) Πιστοποιητικό γέννησης ἢ φωτοτυπία ἀστυνομικῆς ταυτότητας.

ε) Ἀτομικό Δελτίο Ὑγείας ἐφόσον γίνει δεκτός/τή πρὸς φοίτηση, ἕως καί τήν ἔναρξη τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

στ) Ὑπεύθυνη δήλωση ἀποδοχῆς τοῦ κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ σχολείου (διά τοῦ γονέα ἢ κηδεμόνα τους, ἐφόσον εἶναι ἀνήλικοι).

Ἡ ἀξιολόγηση-ἐπιλογή τῶν αἰτούντων θά πραγματοποιηθεῖ στίς ἐγκαταστάσεις τῶν Διδακτηρίων τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς στό Χαλάνδρι, **τὴν 25η Ἰουνίου 2018, ἡμέρα Δευτέρα (γραπτή ἐξέταση) καί τὴν 26η Ἰουνίου 2018, ἡμέρα Τρίτη (συνέντευξη)**, ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἀξιολόγηση-ἐπιλογή βασίζεται:

1) Στή γραπτή ἐξέταση τῆς 25ης Ἰουνίου στά γνωστικά ἀντικείμενα Νεοελληνικῆς Γλώσσας, Ἱστορικῶν, Θετικῶν Ἐπιστημῶν (Μαθηματικά καί Φυσική) τῆς διδαχθείσας ὕλης τῆς Γ΄ Γυμνασίου, ὅπως αὐτή ὀρίζεται ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας, Ἑρευνας καί Ἱστορικῶν.

2) Στή βαθμολογία τοῦ ἀπολυτηρίου τῆς Γ΄ Γυμνασίου καί

3) Στή συνέντευξη τῆς ἀποτίμησης τῆς προσωπικότητας τοῦ/τῆς ὑποψηφίου/ας, τῆς 26ης Ἰουνίου.

Ἡ τελική ἀπόφαση ἐπιλογῆς τῶν ὑποψηφίων λαμβάνεται ἀπό τό Πολυμελές Συμβούλιο τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, κατόπιν εἰσήγησης τῆς προαναφερθείσας Ἐπιτροπῆς, κατά φθίνουσα βαθμολογική κλίμακα, μέ βάση τή μοριοδότηση τῶν παραμέτρων τῆς ἀξιολόγησης καί τὴν ἰσοδύναμη ἐκπροσώπηση τῶν δύο φύλων.

Ἐκπρόθεσμες αἰτήσεις δέν λαμβάνονται ὑπόψη.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΑΚΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΙΟΥΜΑΣ

Μακεδονικό: Θά νομιμοποιήσουμε τή μαζική λεηλασία συνειδήσεων;

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΟΛΕΒΑ*

Στό ενδιαφέρον ιστολόγιο *anix-peuseis.gr* της Θεσσαλονίκης διάβασα προσφάτως μία αποκαλυπτική έρευνα του δημοσιογράφου Χρήστου Νικολαΐδη για την πραγματική καταγωγή του Σκοπιανού Υπουργού Έξωτερικών Νίκολα Ντιμιτρόφ. Μαθαίνουμε, λοιπόν, ότι ο Σκοπιανός άξιωματοῦχος, πού αγωνίζεται διεθνῶς νά πείσει περί τῆς υπάρξεως «Μακεδονικού Ἔθνους», κατάγεται ἀπό τούς Τσάκουσ Ἀριδαΐας καί τό ἑλληνικό του ὄνομα εἶναι Νικόλαος Παπαδημητρίου. Ὁ παππούς του ἦταν ἱερεὺς καί εἶχε ἑλληνική συνείδηση, ἐνῶ ὁ πατέρας του βρέθηκε στή Γιουγκοσλαβία τοῦ Τίτο μετά τά δραματικά γεγονότα τοῦ 1946-49.

Ὁ πατέρας τοῦ Υπουργοῦ ἄλλαξε τό ὄνομά του σέ Ντίμιταρ Ντιμιτρόφ καί δήλωνε Βούλγαρος. Ἐγινε καθηγητῆς Πανεπιστημίου στά Σκόπια καί ἀκολουθώντας τήν προπαγάνδα τοῦ Τίτο κάποια στιγμή προσχώρησε στό τεχνητό «Μακεδονικό Ἔθνος». Ὁ Νικόλα Ντιμιτρόφ εἶναι ἡ ζωντανή ἀπόδειξη τῆς κατασκευῆς ἑνός «ἔθνους», τό ὁποῖο δημιουργήθηκε μέ τίς μεθόδους λεηλασίας συνειδήσεων τῶν κομμουνιστικῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων.

Τήν ὁμολογία γιά τήν καταπίεση καί τήν κατασκευή συνειδήσεων ἐπί Τίτο ἔχει κάνει πρό μηνός καί ὁ Πρωθυ-

πουργός τῶν Σκοπίων Ζόραν Ζάεφ. Ἐχει παραδεχθεῖ ὅτι οἱ παπποῦδες του ἦταν Ἀλβανοί, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάστηκαν νά προσχωρήσουν βιαίως στόν «μακεδονισμό». Ὁ ἴδιος μάλιστα κατέφερε ἕνα καίριο πλήγμα στόν μῦθο τῶν ψευδομακεδόνων λέγοντας ὅτι στήν περιοχή Πιρίν τῆς Βουλγαρίας δέν κατοικοῦν «Μακεδόνες», ἀλλά Βούλγαροι.

Καλό εἶναι νά θυμηθοῦμε ὅτι καί ὁ πρῶην Πρωθυπουργός τῶν Σκοπίων Λιοῦπσο Γκεοργκίεφσκι καταρρακώνει τό ψευδομακεδονικό κατασκευάσμα δηλώνοντας ὅτι εἶναι Βούλγαρος καί ὄχι «Μακεδόνας». Ἐπίσης ἀξίζει νά σημειώσουμε ὅτι ἀπό τό 2017 καί ἔξῃς ὅλες οἱ ἐκθέσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου γιά τήν Ἀλβανία χαρακτηρίζουν ὡς Βουλγάρους τούς μουσουλμάνους Γκοράνι τῆς ΝΑ Ἀλβανίας. Οἱ Σκοπιανοί διαμαρτύρονται, διότι θέλουν νά τούς παρουσιάσουν ὡς «μακεδονική» μειονότητα ἐκτός συνόρων.

Συνοψίζω: Μέσα στά Σκόπια κυβερνοῦν ἄνθρωποι ἑλληνικῆς, ἀλβανικῆς καί βουλγαρικῆς καταγωγῆς, οἱ ὁποῖοι δηλώνουν «Μακεδόνες», διότι οἱ ἴδιοι ἢ οἱ γονεῖς τους πέρασαν ἀπό τήν μηχανή τοῦ κιμά, τήν ὁποία χρησιμοποίησε τό καθεστῶς τοῦ Τίτο γιά νά κατασκευάσει «Μακεδόνες» καί γιά νά

συνέχεια στήν σελίδα 38

* Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Χολέβας εἶναι Πολιτικός Ἐπιστήμων.

ΤΟΠΙΚΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- Ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν ἡμερῶν τοῦ διμήνου Μαρτίου - Ἀπριλίου 2018, ἐχαρακτηρίσθηκε ἀπό τίς προβλεπόμενες τελετές τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν περίοδο τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἕως καί τοῦ Παμμεγίστου Πάσχα τῶν Ὁρθοδόξων, δηλ. ἀπό 01.03.2018 - 30.04.2018.
- Ἐκτός ἀπό τίς Κυριακές μέ τό γνωστό πνευματικό περιεχόμενό τους, οἱ Προηγιασμένες Θεῖες Λειτουργίες, τά Μεγάλα Ἀπόδειπνα, ὁ Μέγας Κανών τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, οἱ στάσεις τῶν Χαιρετισμῶν ἐβοήθησαν τόν ἱερό κληρο καί τόν εὐσεβῆ λαό νά προσεγγίσουν τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα, τήν Ἀνάσταση καί τήν Διακαινίσμο περίοδο, προετοιμασμένους γιά τήν ἐμβάθυνση στό ἱερό Μυστήριό τῆς Θείας Οἰκονομίας καί στήν ἀφατο καρά τοῦ θριάμβου τῆς Ἀναστάσεως.
- Τήν 1η τοῦ μηνός Μαρτίου συνεκλήθη ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου κ. Ἀνθίμου ἡ τρίτη κατά σειρά ἱερατική σύναξη γιά τό τρέχον ἐκκλησιαστικό ἔτος εἰς τήν Αἴθουσα Τελετῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.
- Κατά τό διάστημα ἀπό 01.03.2018 ἕως 30.04.2018 ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθιμος προέστη τῶν Ἑσπερινῶν, ἐτέλεσε τίς Θεῖες Λειτουργίες καί ἐκήρυξε τόν Θεῖο Λόγο στούς ἱερούς Ναούς: ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἁγίου Θεράποντος Κ. Τούμπας, Παναγίας Χαϊκέων, ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἁγίου Δημητρίου, Παναγίας τῆς Εὐαγγελιστρίας, πάντων τῶν ἐν Θεσσαλονίκη ἁγίων, ἁγίου Γεωργίου (Ροτόντα), ἁγίου Γεωργίου Πανοράματος καί Κοιμήσεως Θεοτόκου 40 Ἐκκλησιῶν.

Μακεδονικό: Θά νομιμοποιήσουμε τή μαζική λεηλασία συνειδήσεων;

συνέχεια ἀπό τήν σελίδα 37

διεκδικήσει τή Βόρειο Ἑλλάδα. Καθημερινά ἔχουμε ἀποκαλύψεις τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος, τό ὁποῖο ἐκτυλίχθηκε κατά τήν περίοδο 1944-1990 καί ὀδήγησε ἄλλους μέν σέ ἀλλαγὴ ἐθνικῆς ταυτότητος καί ἄλλους σέ φυλακίσεις καί διώξεις.

Πέραν, ὅμως, τῆς θλίψεως γιά τά ἀνθρώπινα δράματα, στήν περίπτωση τῆς Ἑλλάδος ἐμφανίζεται ὁ κίνδυνος νά ὑποστοῦμε πολιτιστική γενοκτονία, ἂν ἀναγνωρίσουμε τό πλαστογραφημέ-

νο ὄνομα τοῦ κράτους καί τήν ἐθνότητα τῶν ψευδομακεδόνων. Ὅταν αὐτό τόν συνονθύλευμα πρώην Ἑλλήνων, Ἀλβανῶν, Βουλγάρων καί ἄλλων ομάδων διεκδικεῖ σήμερα τήν κληρονομιά τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τῶν Μακεδόνων ἀγωνιστῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ λύση εἶναι μία: Νά μήν νομιμοποιήσουμε τή λεηλασία συνειδήσεων καί τό τεχνητό «ἔθνος».

K.X. 3.5.2018

- Ὁ Παναγιώτατος κ. ᾤ Ανθιμος προέστη τῆς ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί ἐκήρυξε τόν θεῖο λόγο ὡς ἀκολουθῶς: Α΄ Χαιρετισμοί τήν 23.02.2018 στόν Ἱ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου. Β΄ Χαιρετισμοί τήν 09.03.2018 στόν Ἱ. Ν. Ἀγ. Κωνσταντίνου καί Ἐλένης τοῦ Γ΄ Σώματος Στρατοῦ παρουσία τοῦ Ἀρχηγοῦ ΓΕΣ Ἀντιστρατήγου κ. Ἀλκιβιάδους Στεφανῆ, τοῦ Διοικητοῦ Γ΄ Σώματος Στρατοῦ κ. Δημητρίου Μπίκου καί ἀλλῶν ἀνωτέρων καί ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν. Τούς θεομητορικούς ὕμνους ἀπέδωσε ὁ εἰδήμων χορός σπουδαστῶν τῆς ΣΣΑΣ. Δ΄ Χαιρετισμοί τήν 16.03.2018 στόν Ἱ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Πανοράματος κατόπιν τῆς ἐκεῖ ὑποδοχῆς τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Λουκά τοῦ ἱατροῦ ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Ἀργοῦδος. Ἀκάθιστος ᾠμος τήν 23.03.2018 στόν Ἱ. Ν. Παναγίας τῆς Ἀχειροποιήτου.
- Τήν 8η Μαρτίου ὁ Παναγιώτατος κ. ᾤ Ανθιμος ἐδέχθη στή Γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πράγας κ. Μιχαήλ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Τσεχίας καί τούς συνοδούς του.
- Κατά τήν Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, 11η Μαρτίου ὁ Παναγιώτατος κ. ᾤ Ανθιμος προεξήρχε τῆς θείας Λειτουργίας στόν ἱερό Ναό ἁγίου Θεράποντος Κ. Τούμπας, κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας ἐτέλεσε τήν εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ π. Ἀλέξανδρου Νικολοῦ. Ὁ π. Ἀλέξανδρος εἶναι ἔγγαμος κληρικός καί θά διακονῆ στόν ἱερό προσκυνηματικό Ναό τοῦ ἁγίου Δημητρίου.
- Κατά τήν Κυριακή Δ΄ Ἐβδομάδος τῶν ἁγίων Νηστειῶν, 18η Μαρτίου ὁ Παναγιώτατος κ. ᾤ Ανθιμος προεξήρχε τῆς θείας Λειτουργίας στόν ἱερό Ναό ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, μετά τό πέρας τῆς ὁποίας ἐτέλεσε ἀρχιερατικό μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιμ. Κυριανοῦ Γληροῦδη, διατελέσαντος ἱερατικοῦ προϊσταμένου τοῦ ὡς ἄνω Ναοῦ, διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης καί Γραμματέως τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
- Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας πραγματοποιήθηκε στόν ἱερό Καθεδρικό Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας συναυλία μέ βυζαντινούς ὕμνους τῆς Μ. Ἐβδομάδος καί τοῦ Πάσχα ὑπό τόν τίτλο «Πάσχα τό Ἑλλησπονδικόν» στήν ὁποία συμμετείχαν οἱ ᾤ Ἀρχοντες Πρωτοψάλτες κ.κ. Χαρίλαος Ταλιαδῶρος καί Γρηγόριος Παπαεμμανουήλ.
- Κατά τήν Κυριακή Ε΄ Ἐβδομάδος τῶν ἁγίων Νηστειῶν, 25η Μαρτίου ὁ Παναγιώτατος κ. ᾤ Ανθιμος προεξήρχε τῆς θείας Λειτουργίας στόν ἱερό Καθεδρικό Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, μετά τό πέρας τῆς ὁποίας ἐτέλεσε Δοξολογία ἐπί τῇ Ἑθνικῇ Ἐπετείῳ παρουσία τῶν τοπικῶν ἀρχῶν.
- Ἀπό 1ης Ἀπριλίου ἕως 8ης Ἀπριλίου ὁ Παναγιώτατος κ. ᾤ Ανθιμος προέστη στούς ᾤ Ὁρθοῦς τῆς Μ. Ἐβδομάδος στούς ἐξῆς ἱεροῦς Ναοῦς: Προφήτου Ἡλίου Πυλαίας, ἁγίου Ἐλευθερίου Ντεπῶ, τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἁγίου Δημητρίου καί ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

- Κατά τήν Κυριακή τοῦ Θωμᾶ, 15ῃ Ἀπριλίου ὁ Παναγιώτατος κ. ᾤανθιμος προξήρχε τῆς Θείας Λειτουργίας στόν ἱερό Ναό ἀγίου Δημητρίου, μετά τό πέρας τῆς ὁποίας ἐτέλεσε ἐπιμνημόσυνη δέση γιά τόν πολύκλαυστο οἰκογενεῖαρχη Σμναγό τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας Γεώργιο Μπαλταδῶρο.
- Κατά τήν Κυριακή τῶν ἀγίων Μυροφόρων Γυναικῶν ἡ Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης ἐορτάζει τήν Σύναξη πάντων τῶν ἐν Θεσσαλονίκη διαλαμψάντων ἀγίων. Ἐφέτος τήν 22α Ἀπριλίου ὁ Παναγιώτατος κ. ᾤανθιμος χοροστάτησε στόν ᾤρθρο καί στήν πανηγυρική Θεία Λειτουργία στό ὁμῶ-

νυμο ἐνοριακό παρεκκλήσιο τῶν Θεσσαλονικέων Ἀγίων. Πρό τῆς ἀπολύσεως ὁ Παναγιώτατος ἀπένειμε τό ὄφθικιο τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου στόν αἰδεσιμ. Οἰκονόμο π. Μιχαήλ Κόνια, ὑπεύθυνο τοῦ ὡς ἄνω Ναοῦ καί Ἀναπῆ. Καθηγητή τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Θεσσαλονίκης.

- Κατά τήν Κυριακή τοῦ Παραλύτου, 29ῃ Ἀπριλίου στόν ἱερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου 40 Ἐκκλησιῶν ἐτελέσθη ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία ἀπό τόν Παναγιώτατο κ. ᾤανθιμο καί τόν Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου κ. Στέφανο.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρός ζωήν, καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν Χριστός ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ποίημα Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ
ᾤχος α΄. ᾠδὴ α΄. Κανὼν Ἀναστάσεως

